FLORENTIN SMARANDACHE

MĂRGELE RISIPITE

(poezii culese din folclorul transnistrian
de la Svetlana Garabaji şi alţii)
2000-2001

ISBN 1-931233-52-7

American Research Press
Rehoboth
2002

Cultura Românească în Transnistria
(prefaţă)

În mai 1997 treceam prima dată Nistrul, mergând în vizită la Odesa. Eram curios şi atent la vorbirea basarabenilor, în trenul care mă purta de la Chişinau, iar în jurnal îmi notam expresii tipice, din partea locului. Lilia îmi traducea din rusă - când era cazul.

Mai târziu, în vara anului 2000, aveam să cunosc Tighina şi câteva localităţi din jurul Corotnei. Domnul Pavel m-a plimbat cu maşina prin Nezavertailovka, Krasnoe, orăşelul Dnestrovsk, şi centrul raional Slobozia. Am târguit în Tiraspol, unde Andreica - fratele Liliei - era student la Facultatea de Geografie, în grupa moldovenească.

Corotna este un sat moldovenesc, înconjurat de aşezări ucraineşti şi ruseşti, iar Turunciucul, un braţ al Nistrului, trece pe la marginea satului. Oamenii locului păstrează dulcea limbă românească şi aici, în Transnistria.

Am selectat şi prelucrat o parte dintre aceste poezii melancolice, de jale, de părăsire, bucolice de la Svetlana Garabaji, profesoară - şi ea - de matematică (!) la Şcoala Românească din Corotna.

M-am gândit atunci să public aceste giuvaieruri de versuri idilice, folclorice: fabule moralizatoare, imnuri, cântece, poezii pentru copii, pasteluri... dovadă a continuităţii româneşti în această zonă.

Florentin Smarandache

VINULE

Vinule, îl scalzi pe necuratul
Ş'apoi cu el tu îmi îmbeţi bărbatul,
El te bea dintr'o înghiţitură
Nu cumva să-i iei paharul de la gură.

Vinule, culoarea-ţi neagră-i place
Fiindcă-i simte gustul lui de ace,
Ochii limpezi îi înnourează
Tot plăcerea îl îngenunchează.

Vinule, el şi-a băut paharul
Tot crezănd că-şi varsă'n el amarul,
Vinule, tu i-ai pătat obrazul
El crezănd că şi-a mărit curajul.

Vinule, în mustul tău el se pierdea
Tot jurănd de treaz că n'o să bea,
Deseori din zori şi până'n noapte
Suferă, dar nu se mai desparte.

Vinule, când relele s'or trece
Multe griji să nu ne mai încerce?
Haideţi, dar, să'mplem paharul mare
Să uităm de chinul ce ne doare.

SOARELE ŞI COCOSTÂRCUL

Pe cer noru'ntunecat
Soarele a astupat.
Păsările speriate
În frunziş stau scufundate
Animale tupilate.

Norii vin în valuri mari
Duşi de vânt parcă-s hoinari,
Plete aspre aruncând,
Totu'n jur acoperind,
Scăpărând şi înjurând.

Din cuibar un puişor
Pe mămica-o cheamă'n zor
-Zboară'n cer, de-i mătura,
Cu aripa de-i spăla,
Soarele îi descurca!

Las', că vine mama mea,
Cu aripa ţi-a spăla
Colbul de pe faţa ta!
Zice'n lacrimi fiică-sa.

Deodat-apare'n zare
Un punct cu aripă mare.
Barza vine de curând
Nouri negri măturând,
Soarele descoperind.

Ploaia fuje speriată
Tot din nou prinde la viaţă.
Cocostârcul îşi hrăneşte
Puişorul ce-l iubeşte
Căci el soare dogoreşte.

PODUL

Cândva un om, de trebuinţă
Făcu un pod peste-o gârliţă.
Pârăul nu era prea lat
Treceau pe el toţi cei din sat.
Sătenii, oameni cumsecade,
Mergeau atent să nu se scalde,
Dar un copil din fire rău
Luă de-un colţ şi dă'n pârău
O scândură. Cu gând urât,
Că seara mai pe amurgit
Va da'n pârău vre-un dobitoc
Căci tocmai vitele se'ntorc
De la păscut. S'aşa a fost!
Chiar vita lor căzuse prost
Şi rău s'a fracturat,
Copiii fără lapte i-a lăsat.

Morala vine de la sine:
E mult mai bine, cand faci bine.
Iar groapă dacă faci cuiva
Neapărat vei cade'n ea.

DESTINUL

Becul e de folos
De luminează zel,
Lacul e de prisos
Apa de seacă'n el.
Focul e dăruit
Pentru a ne'ncălzi,
Râul e potrivit
Setea de a potoli.
Solu-i deja creat
Pentru a ne hrăni,
Ziua de ai lucrat
Noaptea te-a odihni.
În faţa Domnului
Cu toţi egali nu sânt,
Destinul omului
E'n diferit veşmânt.
De-i târâtor născut
Nu va zbura în veci,
Şi vieţuiesc avut
Cei ce au inimi reci.
Unii domnesc uşor,
Alţii în chin mereu.
Mulţi retrăiesc amor,
Alţii ofteză greu.

PĂRĂSITĂ

Un arbust de sălcioară
Pe un deal creştea
Braţul lung din subţioară
Spre pământ cădea.
A avut frunza bogată
Înşirată'n rând
De-o mulţime admirată
Galben înflorind.
Cu frunziş acoperită
Multă vreme-a fost,
Toată lumea obosită
Se'ndosea cu rost.
Dar venit-a toamna lungă
Tot s'a veştezit,
A adus cu ea furtună
Frunza i-a răpit.
O bat vânturile toate
Crengile-i frângând.
Ea, prin pletele-i zburlite
Doruri împărţind.
Vântul duce frunzi rănite
Pe un drum străin,
Ploaia aspră vrea să'nnece
Dorul în venin.
Se duc doruri spulberate
Cu frunza în vânt
Pe cărări îndepărtate
Vara alungând.
Acum stă'n singurătate
Poartă stropul greu
Jeme'n braţele plecate
Lăcrimând mereu.
De copacu'mbătrânit
Scoarţa s'a desprins
Înnegrit şi părăsit
S'a lăsat învins.

REVINO

Mă gândesc
Că vrei să vii acasă,
Pregătesc
Şi vreau să-ţi pun pe masă.
Te aştept
Din zori şi până'n seară,
Iar în piept
Fiori mi se strecoară.
Să te văd
Aştept cu nerăbdare,
Şi tot rabd
Când timpul o să zboare.
Tot socot
Minutele trecute,
Nu mai pot
Că ore sânt prea multe.
Văd din prag
Minutele apasă,
Prind şirag
În ani pe un' se lasă.
Să revii
Să te mai văd odată,
Şi să ştii
Părinţii te aşteptă.
Să nu uiţi
Că dorul îi ca norul,
Şi nu-l poţi
Tăia nici cu toporul.

REMUŞCARE TĂCUTĂ

Trăim în chibzuinţă
Greşeli toţi am făcut
Mai mult din neştiinţă
Sau prin acord tăcut.
Ne toace remuşcarea
Că nu ne revoltăm
Când ne propun tăcerea
Şi-atuncea când visăm.
Să strigi în gura mare
Că nu poţi suporta
N'ar înţelege-mi pare,
Cei mari s'ar supăra.
Cei tari trăiesc în luxuri
Tot hotărăsc cum vor,
Iar cei mărunţi în lipsuri
Şi tac până ce mor.
Morala e deşartă
Şi fără conţinut,
De-i bună ca povaţă
Doar pentru cei mărunţi.
Şi mă retrag în sine
Trăiesc parcă în sec.
În vorbă cu vecine
Doar le salut şi plec.
Tăcerea nu-i de aur
Încurcă la progres
'I-un monstru, un balaur
Ce poartă insucces.

CĂŢELUŞA

Noi avem o căţeluşă
Care ne aduce'n uşă
Petici, pene, coji de ou,
Ne-a adus şi un stilou.
Dimineaţa stă pe prag
Rumegând un os dulceag,
Ca saltea şi-a aşternut
Pantofiorii mei călduţi.
Se alungă c'o găină,
Cu un scai de rădăcină,
Iar blăniţa mamei sale
Îi slujeşte'n oboseală.
De m'aşez întâmplător
Ea mă linge pe-obrăjor,
De-i strig numele'n silabe
Sare'n sus şi dă din labe.
Mă salută cu codiţa
De-o iau pe picioare huţa,
Se ascunde'n iarba deasă
Ca să n'o văd prin fereastră.
Când nu-i mâţa, mâţişorul
Îl ia'n dinţi cu botişorul,
Îl ascunde sub scăriţă
Şi-l păzeşte de-o ploiţă.

RÂNDUIALA

De când lumea s'a croit
S'a primit tot îndoit,
Pentru orice bine-rău
Aşa vruse Dumnezeu.
Clar, că Domnul a greşit
Când în cer a îndosit
Îngeri, demoni care complotau
Si de-a'ndoaselea făceau.
De ce domnul n'a creat
Mărul lui Adam în iad?
De ce l-a sădit în rai
Iar în jurul lui tot scai?!
A brăzdat tot în făşii
Negre, albe, argintii.
A pus iadul lângă rai,
Îngeri, draci unde nu dai.
A cusut ziua cu noaptea,
Nedreptatea cu dreptatea.
Somnul dulce, insomnia
Sânt legate cu vecia.
Întâlnirea, despărţirea,
Ura neagră şi iubirea,
Le împarte-aşa cum poate
Câte-oleacă cam de toate.
Pune creşterea'n scădere,
Măreţia în cădere,
Prin dureri, necaz, prostii
Rânduieşte bucurii.
Zbuciumul şi disperarea
Le-a'mpletit cu'nviorarea,
Chiar durerea sufletească
Este tot dumnezeiască.
Dacă-ţi merge undeva
Ştii - vei pierde'n altceva.
Sărăcia, strălucirea
Merg în pas cu omenirea.
Viaţa-i veşnică - bufan,
Fericirea-i ghinion.
Pierde-va Armaghedan
Dintr'aşa rebelion.

BLESTEMUL

Trăia odată'n sat
Un tânăr, un băiat
Ce s'a'nsurat,
Dar a făcut păcat.
Căci a lăsat
Tot satul, şi-a plecat,
Nevasta dragă
Cu trei copii în prag.
Şi mult, prea mult
Prin lumi a hoinărit
Ce-a fost mai bun,
De toate a găsit
Dar la sfârşit
Acasă s'a'ntrunit.
Şi a găsit
Lăcaşul părăsit.
N'a întâlnit în prag
Copiii părăsiţi
Lăsaţi cândva
De tată pedepsiţi.
Toţi au crescut
Şi'n lume sânt văzuţi,
Copii pierduţi
De mulţi recunoscuţi.
Toţi au tăcut
Căci tata-i abătut
Şi l-au rugat
Să vină că-i iertat.
-Nu pot să vin
Căci sunt de-acum străin,
De am greşit
Păcatul m'a găsit.
L-au petrecut
Din pragul cunoscut
Şi l-au uitat
Toţi oamenii din sat.
Cu capul cărunt
El s'a pornit la drum
Neaşteptat
De om apropiat.

BATE VÂNTUL

Bate vântul zburdalnic şi rece,
Nourii plâng, vara iată se trece.
Zbuciumata frunză face jurământ,
Iarba'nsărcinată doarme la pământ.

Tot e în pieire, spre reînnoire,
Veşnica natură zace'n nemurire.
Spicul şi sămânţa, muguraşul mic,
Sânt în aşteptarea sorelui voinic.

DOR NEMĂRGINIT

Doi bătrâni cărunţi apar în prag
Sprigininindu-se măhniţi într-un toiag,
Toţi copiii au crescut şi au plecat
Pe părinţi cu dorul i-au lăsat.

Haina le apasă umerii plecaţi,
Ceaţa se aşează'n ochii întristaţi.
Moşii singuratici lung îşi plâng necazul,
Deznădejdea-i curmă, tremură obrazul.

Unul dintre ei departe a plecat,
Scrie din apusul depărtat,
Altul într-un sat s'a afundat
Tot trăgând de plugul blestemat.

Seara, înainte de culcare,
Răsfoiesc scrisorile'n sertare,
Printre lacrimi, anii 'şi-amintesc
Cu fotografiile vorbesc.

Văd atârnă sus lângă icoană
Trei portrete mari - copii cu poamă,
Sânt frumoşi, voinici, cu chipuri luminate,
Spre părinţii lor privirile'ndreptate.

Mai atârnă o fotografie în culori
Exprimând un dor din alte zări...
Doi copii de mama stau lipiţi
Şi-au rămas pe veci nedespărţiţi.

- Vreau să ştiţi, cu viaţa ne'mpăcăm,
Astăzi am prăşit, porumbul îl udăm,
Tatăl de picioare nu prea poate
Iar la mine văzul e ca'n noapte.

De măncat avem destul, de toate,
Ne'ngrijesc feciorii de nepoate,
Îs băieţi cuminţi, îndurători,
Înţeleg că-s rude şi-s datori.

DORUL DESPĂRŢIRII

Eu ţi-aş spune dorul meu
Ce m'apasă'n piept mereu,
Mi-aş vărsa amaru'n hohot
Căci s'a'mplut cupa de dohot.

De-ar avea dorul aripi
Să-l trimit să mi-l alini
Gândul doar nu ne despartă
Scumpa mamei, dragă fata.

De-ar avea dorul picioare
Să-l trimit c'o'mbrăţişare
Sufletul să-ţi încălzească
Inima să-ţi liniştească.

De-ar fi dorul ca un soare
Să-l trimit cu o scrisoare
Să-ţi trateze ce te doare
Să te ţină pe picioare.

Dar aşa, dorul usucă
Pe acel ce îl apucă,
Ori îl mistuie ca focul,
Ori îl părăsă norocul.

GOSPODINA

Azi la şcoală-am învăţat
Cum să-mi cos un şorţ croşat
Să-mi prind nasturii corect
Este lucru de respect.
Pot să-mi fac o cheutoare
Pentru bumbi la buzunare
Mânuiesc neobosit
Spiţele de împletit.
Mai dăunăzi iscusit
Eu tartine-am pregătit,
Masa pot servi frumos
Pregătesc un tort gustos.
Vreau să fiu croitoreasă
Fuste, bluze să pot coasă.
Păpuşică-i i-am călcat
O piernuţă de culcat.
Mama mea e bucuroasă
Că fac ordine în casă.
Ştii, că nu-i de loc uşor
Să fii casei de-ajutor.

SFÂRŞIT DE HIBERNARE

Frunză verde de molid
Toată iarna-i tare frig,
Câinii schelăie'n pridvor
Cel mai bine-i pe cuptor.
Frunza-i verde şi la brad,
Uite, măi, cum fulgii cad!
Cioara cârâie năucă,
Gerul cel cumplit o muşcă.
Bab'Odochia'nciudată
Toate vânturile-odată
Le'vârteşte prin poiene,
Suflă aprig sub sprâncene.
Se grăbeşte, şi-asudată
Las'cojoacele de-odată,
Iar sub ele, sub stejar,
Lăcrămioarele răsar.
Iarna fuge, vara vine,
Pe imaşuri, pe coline.
Iarba firavă răzbată
De sub bulgări de zăpadă.
Şi treziţi din hibernare
Urşii caută mâncare,
Iepuraşii se trezesc,
Lupii iarăşi îi pândesc.
Mâţele se'ntind la soare,
Zboară păsări călătoare,
Gândăceii ies pereche,
Ah, ce noutate veche!

RÂNDUNICA

Odată un băiat, zvârlind o pietricică,
A nimerit din zbor cu ea în rândunică,
Şi bucuros nespus de prada doborâtă
O ia de perişori şi-o cheamă pe pisică.
Iar rândunica jalnic clipi din ochişori
Şi ţipă'ncetişor cu glas tremurător,
În laba pisicuţei sărmana nimeri
Şi'n clipa disperată pe pui îi auzi.
Sub streaşină din cuib, cu piepturile goi,
Pe mamă aşteptând-o, cu ciocurile moi,
Ei glasul auzindu-i încep a ciripi
Ştiind că viermi le-aduce, degrabă-i va hrăni.
Zădarnic puii plâng, zădarnic se ivesc
Fiind setoşi, flămânzi, grămadă se topesc.
Băiatul a plecat în stradă şi-a uitat,
Motanul rândunica, pe loc a'nfulecat.
Pisica-i pentru şoareci, ea are hrana ei,
Iar pasărea mănâncă gândaci de obicei.
Băiete, tu să ştii, la suflet eşti spurcat
Că ai comis rea faptă, azi eşti de neiertat.

FULGUL

Uite dintr'un nouraş
Zboară roi de fluturaşi,
Se rotesc mai mult de-un ceas,
Mi se vâră drept sub nas.
Fulguşorule de nea
Vino pe mânuţa mea!
El de geană s'a lipit,
Ochii mi i-a umezit.
Se aşează fulgi de nea
Drept pe căciuliţa mea.
-Fulguşorule stângaci
Tu din părul meu ce faci?
Se aştern pe umeri albi
În etaje fulgii dalbi.
-Fulguşorule zglobiu,
Mai frumoasă vrei să fiu?
-Vântule, dar tu ce faci,
Vrei cu gerul să mă'mpaci?
Dar tu, dragă fulguşor,
Ce mă'nţepi de obrăjor?
Fulguşorii jucăuşi
Mă poftesc la săniuş.
Mi-ascund nasul de zăpadă,
Mă găsesc şi sub broboadă!
Mie-mi place iarna, nene,
Că tot cerne cerul pene.
-Fulgule, de ce te râzi,
Dacă fug, de ce mă prinzi?
Zbor la vale, cad buştean
Nimerind într-un troian,
Şi omătul alb ca spuma
Mă astupă ca plapuma.
Fie iarna cât de rea
Îi admir fulgii de nea,
Fie iarna cât de lungă
Pân'la vară n'o s'ajungă.

BĂBUŢA

O băbuţă de zăpadă
Plânge noaptea în ogradă.
Gerul aspru o jeli
Olecuţă-o încălzi.
Baba noastră adormi,
Şi în somn ea ce zări?
Că-i miresă'n albe strai,
În trăsură cu doi cai.
Iar pe frunte-i străluceşte
Luna galbenă, priveşte!
'N jurul ei flăcăi voinici,
Încălţaţi toţi în opinci,
Tot cu chiot şi Hai, Hăi!
Şi sunând din zurgălăi
Băbuşoara se trrezi
Şi în jurul său privi:
Curg pâraele pe drum
Faţa-i negră de cărbini,
I-ar găleata de pe cap
Tocmai jos a lunecat.
Baba noastră s'a'nciudat
Drept spre moş s'a îndreptat
Căci el doarme dus la cald
Nu ca dânsa, după gard.
De nevoie moşul scapă,
Căci băbuţa-i dragă crapă
În bucăţi se risipi,
Şi'n pâraie se topi.

Ocara:
Moşule, de nu vrei sfadă,
Nu-ţi fă babă de zăpadă,
Ci pe baba ta cea dreaptă
S'o jeleşti, că ea te iartă.

CUCUL, CUCOŞUL ŞI RÂNDUNICA

Un cucoş lăudăros
Odată se certa cu cucul,
Că are un penaj frumos
Şi creasta-i e ca focul.
Că are pinteni la picior
Şi-i rege'n cotcodánie,
Iar cântu-i e răsunător
Şi coada-i mătăhanie.
Şi-i zice cucului: măi, frate
Culoare n'ai, urât peniş,
Şi cântul pe dreptate
Ţi-e rău, dormi în frunziş.
Cucul strigă supărat
La cucoşul înfocat:
Eu pe oameni îi trezesc,
Cât au de trăit ghicesc.
- Cu-cu, iată anii tăi,
Două veri de obicei.
Eu trăiesc un veac bogat
Obosind la numărat.
Şi atunci o rândunică
Le explică liniştită,
Eu am coadă despicată
Şi la gât urât pătată
Ciripitu-mi e sărac
Şi-s micuţă la stomac.
Casa singură-mi clădesc
Puişorii îi hrănesc.
Cucule, dar puii tăi
Cresc sătui printre ai mei.
Mamă-i cea care îi creşte
Nu cea ce îi zămâsleşte.
Tu, cucoşule măşcat,
Cerşeşti zilnic de mâncat.
Decât veac de cuc pribeag
Mai bine în cuibul drag.
Eu, fiind mai mărunţică,
Caut hrană singurică
Şi m-apuc să ciripesc
Când ai mei se odihnesc.

RĂSPLATA

Venise la iaz, la o plasă,
O vulpe bătrână, hulpoasă.
Şi vede pe mal, că de moarte
Un peşte de aur se zbate.
Şi-o roagă pe vulpe cu jale
Să-l dee în apă, la vale,
În schimb i-a'mplini trei dorinţe.
Răspunde vulpoiul fierbinte:
La mine te-oi ţine, drăguţă
Eu nu-s ca băbuţa prostuţă,
Dorinţele de-mi împlineşti -
Pe loc libertate primeşti.
Deci prima dorinţă să fie
La păsări să capăt şefie.
Şi, iată, apare îndată
O fermă de păsări bogată.
Dar iarăşi a'mpins'o păcatul
Să-i ceară-o dorinţă spurcată:
Sătulă-s de-acum de găină,
Vreau iepuri, faguri de-albină.
Iar fiarele toate'n pădure
Credinţă în slujbă să-mi jure,
Să fiu căpetenia lor
La lupi şi mistreţi - tuturor.
Mai trece un timp, iar pofteşte,
Dar vrea icre negre, de peşte.
Răspunse mâhnit peştişorul:
-Haidem să tragem zăvodul.
În barcă se urcă neroada
Şi'n apă întinde năvoada.
Şi vede - se zbate în plasă -
Un peşte cu coadă aleasă.
Şi-odată pocneşte mai tare,
Răstoarnă vulpeanca în mare:
La fund se opreşte poftoasă,
Iar peştele pleacă acasă.

Morala:
Străluciul vieţii, domnia,
Măreşte mereu lăcomia.
Pe scara slavei-i uşor de suit,
Pe treapta căderii e greu de păşit.

BĂTRÂNEŢE

Vântul suflă frunzele-aurii,
Văd pe tâmple-mi fire argintii,
Vine'n grabă toamna cea târzie
Şi-mi aduce bătrâneţe timpurie.
Văd pe faţă cute s'adâncesc,
Simt pe toate - de-amu'mbătrânesc,
Văzu-i slab şi ochii nu-mi lucesc,
Anii grei auzul mi-l tocesc.
Din manera-mi iute dispare repezeala,
Mă apasă tare'n spate oboseala.
Mă scufund în gânduri - câte n'am făcut,
Mă trezeşte'n noapte visul neplăcut.
Tânăr când eram, ştiam c'oi dovedi
Pe toate să le fac, ş-apoi m-oi odihni.
Azi am înţeles, odihna-i în mişcare,
Bătrâneţea-i doar o mare supărare.
Toţi din jur iubesc ce-i tânăr şi frumos,
Bătrânu-i pentru ei un om respectuos,
Cei tineri într'o parte mereu se şuşotesc,
Pe cei bătrâni atent, cu grijă-i ocolesc.
Bătrânul prea sfătos - e tare săţios,
Iar dacă tace mult - de ce-i supărăcios?
Cum restul vieţii să faci ca să-l trăieşti
Fiind printre ai tăi să faci să-i nimereşti?
Vin de la lucru obosit şi plin de chin,
Mănânc o supă, beau şi un pahar de vin,
Şi-mi pare rău de anii care trec
Că bătrâneţea crudă nu ştiu ca s'o opresc.
O viaţă în rezervă de-aş avea
Tot una să trăiesc eu nu m'aş sătura,
De porţile iadului aş vrea să mă feresc,
La porţile raiului nu vreau să mă grăbesc.
Tinereţea-i stea ce veşnic străluceşte,
Bătrâneţea-i grea, pe oricare-l ofileşte.
Şi anii tinereţei fiind mărgăritare
Îi lasă pe bătrânii ce sânt în disperare.
S'aşază pe frunte bruma albă şi rece
Mereu amintindu-mi de viaţa ce trece,
O viaţă întreagă din nou aş lucra
De-aş putea tinereţea iar cumpăra.
Ce-i viaţa - un moment finit,
Moartea-i zbucium infinit,

În marea vieţii pluteşte tinereţea,
La fundu-i jalnic se zbate bătrâneţea.

RĂU CU RĂU...

Apăreau lângă cărare,
Mângâiate blând de soare,
Codiţe de ceapă iute,
Mlădioase, verzi, cornute.
Se'ntindeau lângă izvoare
Să absorbă calda boare.
Când colo zăreau mirate
Pe ţărână înşirate
Frunze late de ridiche
Ca un cuib de potârniche
Ce creşteau aşa năpraznic
C’astupau bulbii obraznic.
Şi-amândouă iuţi la gură
Se'ntreceau peste măsură:
Ceapa iute - lăcrimând,
Iar ridichea greu oftând.
S'a pornit o ciondăneală
Care-i mai cu pricopseală:
Ceapa, care creşte'n sus
Pân'la soare în apus,
Ori ridichea înfoiată,
Înroşită, iute toată.
Neştiind că împreună
Pot forma salată bună,
O salată minunată
Din ridiche şi din ceapă
Ce-au crescut lângă fântână,
Mestecate cu smântână.
Astfel fraţii se doresc,
Fiind mici se zdupăcesc,
Dar la despărţire... zău!
E mai rău fără de rău.

ODĂ MAMEI

Am fost la mama trei fecioare,
Trei fiici obişnuite.
Ea ne-a'nvăţat vărsând sudoare
Să fim mai chibzuite.
Lucra din zori şi până'n noapte
Şi paznic, şi'n grădină,
Strângea, vindea legume coapte
Şi cumpăra făină.
Ea nu ştia ce-i oboseala,
Era mereu trudită
Dregea, cocea, punea cârpala
La haina ponosită.
Noi am crescut, ne-am dat la brazdă,
Profesii însuşirăm.
Cea mare-i agronom de gardă
Şi medic alta deveniră.
Eu m'am făcut învăţătoare,
Educ copii, am casă,
Dar lucrul nu-i prea de onoare,
Rezolv mereu la masă.
Dar mama? Ea a'mbătrânit
De ani, de multă grijă,
Viaţa i s'a scurs nechibzuit
Şi s'a'ntrerupt la miză.
Căzu la pat şi-n ochii blânzi
Văzurăm chinul sorţii,
Se încreţeau obrajii palizi
În agonia morţii.
Azi mama nu-i, dar imnul ei
I-o odă-a vieţii rupte
Şi somnul veşnic de-obicei
Nimic nu-l întrerupe.
Am doi copii, de-acuma eu
Mă simt îmbătrânită,
Povaţa-i o repet mereu
Răbdare, chibzuinţă.

TOAMNA

Frunze colorate
Se lasă'ncet suflate
De-un vântuleţ uşor
Ce suflă'mbietor.
Copacii obosiţi
Se lasă curăţiţi.
Cad frunzele covor
În strat, în jurul lor.
Şi sub acest covor
Vin gâze colorate,
Berlogă fiarele-şi gătesc
Ca hrană mieii o găsesc.
O, toamnă'ncălzitoare,
O, tomnă hrănitoare!
De ce aşa de trist te-aştept,
Dorind curând să te petrec?
Pe suflet mi-e pustiu şi trist,
Îndrept privirea'n nesfârşit.
Întâmpin toamna arămâie
Purtând a verii nostalgie.
Cârd de păsări călătoare
Se zăresc în depărtare,
Întristat privesc din urmă,
În câmpii s'aşterne brumă.
Cerne ploaia măruntă şi rece
Câinii urlă, vara iată se trece,
Soarele faţa-şi ascunde în ceaţă,
Apa în râuri se face de gheaţă.
Curge râu'n şiroaie la vale
Solul se umflă cu glod şi cu jale,
Scârţâie-o poartă purtată de vânt,
Vacile rag lung la pământ.
Nouri grei apasă ceru'ntunecat,
Şueră'n hornuri vântul ne'ncetat.
Zilele scurte nopţile lungesc,
Luna iar apare, stelele mijesc.
Toţi s'ascund de ploaia rece,
Numai cioara se petrece,
Cârâie în crâng cu dor,
Asta e stihia lor.
Toamnă aurie,
Har şi dărnicie,

La suflet ce-ţi doreşti
Tu în livezi găseşti.
Butucii plini de poamă
Îşi pleacă coarda-mamă,
Sclipesc bobote aurii
Ademenind în vii copii.
Curge vinul cel spumos
În butoiul burduhos.
Asta-i glia strămoşească,
Asta-i viaţa ţărănească.
Dimineaţa pe răcoare
Iese lumea pe ogoare
Să culeagă în sudoare
Pentru iarnă roada mare.
Pe copacii plini de rouă
Mere mari, domneşti, sclipesc.
Galbene prăsade-atârnă câte două,
Nucile măşcate cojiţa-şi părăsesc.
În copacii din livadă
Sânt atâtea prune coapte,
Câte boabe sânt în cadă
Câte stele-n cer de noapte!

DOUĂ PRIETENE

Se'ntâlniră la portiţă
O maimuţă şi-o căpriţă.
Ş-amândouă-au stat la sfat
Despre toate ce-au aflat:
Cine'n sat s'a măritat,
Cine-i mirele'nsurat,
Cine'n stradă s'a certat,
Cine-i cel mai vinovat...
Şi-au vorbit, s'au şuşotit,
Sunetul n'au auzit.
Amândouă-au asurzit?
Pănă şcoala s'a sfârşit.
Şi-au pornit încet acasă,
Dar acolo drept la masă
La părinţi au nimerit:
Ce-a fost bun au curăţit.
În gazeta de perete,
Nimerise două fete.
Cică seara ne'ncetat,
Vin la şcoală la dansat.
Cine-s ele te pricepi?
Ai răgaz să te gândeşti!
Poate'n una dintre ele
Te găseşti pe tine, lele?

MAMA MEA

Dacă mama nu-i acasă
Gânduri grele mă apasă,
La muls vaca nu mă lasă,
Iada sare peste casă.
Dar când seara se întoarce
De la lucru, ce-i mai place
S'o'ntâlnim cu nerăbdare
Aşteptând-o pe cărare.
Merge'ncet, mărunt păşeşte,
Apă bea de-şi răcoreşte
Sufletul blajin, zâmbeşte,
Cu-al ei zâmbet ne'ncălzeşte.
Mâinile trudite, moi,
Le întinde blând spre noi,
Ne cuprinde şi apoi
Ne sărută pe-amândoi.
Ochii negri, iubitori
Sânt aşa de sclipitori,
Buze roşii de bujori
Ne dezmiardă ca pe flori.
Înainte de culcare
Ascultăm cu încântare
Vocea ei fermecătoare
C'o poveste, ghicitoare...
Prin somn mama ne'nveleşte,
Cu nesaţ ne tot priveşte,
Pân' târziu haină croieşte,
Pâine albă plămădeşte.
Multe mame sânt pe lume
Mame scumpe, mame bune,
Mamă blândă ca a mea
Nu găseşti la nimenea.

CUCOŞELUL

Cucoşelul ici, colea,
Pe-o puicuţă-o ocolea,
Ea prostuţă se făcea,
Că nimic nu'nţelegea.
El mereu o admira
Cercei roşii îi prindea,
Şi mergele îi punea,
Dar răspunde ea, aşa:
Tatăl tău e mai frumos,
Are un peniş luxos,
Tatăl tău e încălţat,
Merge mândru, pintenat.
- Eu, puicuţă, mă simt bine
Numai dacă-s lângă tine.
- Cucoşel, aşa şi eu,
Dar n-ai bani, şi-mi pare rău.
Tu'n ţărână răscoleşti
Şi nimica nu găseşti.
El mi-aduce şi grăunţi,
Are-o pungă cu bănuţi.
Cucoşelul s'a mâhnit,
De puicuţă s'a uimit,
Tatăl lui e în şefie
La acea găinărie.
Dacă astăzi eşti cu post
Şi în viaţă n'o duci prost:
Ştii ce-i place şefului?
Puicile să fie-a lui!

POVESTEA VULPII[1]

O dată-o vulpe presimţi
Miros de peşte, se ciuli,
Şi'n zare, hăt, un moş zări
La car cu'n cal, ea se gândi:
- Ce bine-ar fi ospăţ să fac
Acuma moartă mă prefac.
La margine de drum mă tolănesc,
Căci de la pescuit acuma ei pornesc.
Şi iată carul se apropia,
Şi'n el un moş alene şuiera
Căci pescuise bietul cu noroc,
Când colo vede jos un guler de cojoc.
Ei, vulpea, de-aceea e şireată,
Căci, păcălind, pe nimenea nu iartă.
Iar moşul, cătinel, din car se coborî,
Pe vulpe lângă peşte voios el o trânti.
Şi vulpea se gândi, ce "prost" se nimeri!
Căci ea cu ce de-a peşte acum s'a pricopsi.
Când moşul adormi, ea peştele zvârli,
Iar singură, tiptil, din car sări.
Şi stând lângă-un stejar cu peştii lângă ea
Zări pe moş Martin, care flămând trecea.
-Cumătră, zice el, nu mă pofteşti niţel?
-Ba nu, te du de-ţi prinde singurel.
Pui coada când e ger, în lacul liniştit,
Şi lasă-te pe bot, precum c'ai adormit.
Vreo două ore stai cu totul nemişcat,
Şi-apoi zmunceşti - şi prinzi tot peştele măşcat.
Şi bietul urs a stat de pază lângă mal,
Cam ore peste trei. Cu greu trage la deal,
Apoi izbi avan - codoiul îi plesni,
Şi îngheţat, flămând, în codru se porni.
Pe gerul ce crăpa cojocul în spinare
O vulpe amăgi un moş aşa de tare:
Şi babei lui, ce guler de vulpe i-a scăpat,
Şi peşte n'a mâncat, iar ursul fără coadă a rămas.

[1] Versificare după povestea "Ursul păcălit de vulpe", de Ion Creangă.

ELEVUL EXEMPLAR

Vin la şcoală'ncetişor,
Nu grăbesc pe coridor,
Mă apropii de pervaz,
Tare sufăr de necaz.

Toţi mă ştiu că sânt cinstit,
La purtare - liniştit.
De mă scoală în picioare,
Mă oftez, burta mă doare.

Profesorului de cânt
I-am depus ieri jurământ,
Că nu ştiu cine-a stricat
La pian arcul măşcat.

Să nu intre profesoara,
I-am legat uşa cu sfoară.
Toţi în clasă tac chitic,
Cum că nu ştiem nimic.

Nu mă jelui la părinţi,
Cine vrea - primeşte'n dinţi.
Tata strigă că's un rău,
Dar nu bat pe nimeni, zău.

Mă stimează negreşit,
Toţi colegii - sânt vestit.
Mă numesc unii sultan
Altora li-s otoman.

Datoria nu mi-o fac,
Fiindcă sufăr de stomac.
Clasa las nemăturată
Şi podeaua nespălată.

SÂNT AGER

Sânt un copil şăgalnic
Îmi place să glumesc,
La şcoală nu-s obraznic,
Acasă mult lucrez.
Mai ieri pe o fetiţă,
Ce n'asculta atent,
Am tras-o de cosiţă.
Ea-mi zice: repetent.
Intrând în clasa mică
Stăteam lângă ungher,
Colegul mă ridică,
Dar cade ca din cer.
Vreau să-mi cumpăr un pateu,
Mă duc lângă tejghea,
Ştiind că nu-s lacheu
Mi-l dă vecina mea.
L-am tuns pe câine box
Aproape pân' la gât.
Motanului năzbâtios
Din şoareci-i fac şaşlâc.
La lecţii pot mereu monta
Cucoşi, maimuţi cuminţi,
Dar iarăşi diriginta mea
Soseşte la părinţi.

LEUL ŞI CĂŢEAUA

Rătăcind o căţeluşă
Vede-un leu sătul în uşă.
De la el, din iarba deasă,
A simţit cărniţă grasă.
Prin zăbrele dă'n ogradă
Legănând uşor din coadă.
Flămânzită schelăi,
Leul darnic o hrăni.
Căţeluşa cea micuţă
Era zveltă şi drăguţă.
Împreună se jucau,
Pe-o saltea se odihneau.
Dar de la o vreme'ncoace
A crescut şi n'are pace
Ea şi spală, deridică,
Însă leu-i poartă pică:
Auzi, tu, căţea ce eşti,
Nu'ndrăzni să mă trezeşti!
Nu lătra aşa de tare
Când primesc eu băi solare!
Sub acoperişul meu
Ai să faci aşa cum vreu!
Fiind mică nu putea
De zăbrele ea scăpa.
În familie-i cam greu
Dacă capul e de leu:
El în casă de-i stăpân
Umblă toţi cu frica'n sân.
Dacă'n casă-i voie bună
Şi norocul se adună,
Bunătatea cea leiască
Dumnezeu s'o prăpădească.

SĂRUTĂ BRAZDA, COPILE!

Sărută brazda voinicii plugari
Să umple pământul boabele mari,
Sărută brazda talpele mele
Să facă grânele spicele grele.

Sărută brazda tata'n sudoare
Atunci când spinarea de lucru îl doare,
Sărută brazda mănoasă şi vântul
Când spicul împlut vrea să-şi spună cuvântul.

Sărută brazda mâinile noastre
Când cere-vor pâine buzele voastre,
Păşunea pârlită şi fruntea zbârcită
Fac pâinea să fie de-a pururi dorită.

Sărută brazda şi mama acasă
Din grâne când coace pâinea aleasă,
Sudoarea sărată şi apa curată
Fac pâinea să fie pe lanuri bogată.

Sărută brazda ploiţa călduţă
Mămica să-ţi facă iar franzeluţă,
Sărută brazda sosita cocoară
Purtând pe spinare din nou primăvară.

Sărută brazda arşiţa de vară
Ca grâul de toamnă din nou să răsară,
Sărută brazda crivăţul de iarnă
Când vine pe lanuri făină să cearnă.

Sărută brazda copile zglobiu
Să simţi preţul pâinii şi gustu-i dulciu,
Sudoarea sărată şi haina cea roasă
Fac pâinea pe masă să fie gustoasă!

LA JUBILEUL ŞCOLII - 175 ANI[1]

Vin la şcolă prichindei
Cu creioane şi condei
Să înveţe a citi,
A scrie şi-a socoti.
Din reviste colorate
Află lucruri minunate,
Primul sunet, primul cânt
Începe'un an de'nvăţământ.
În Corotna şcoala este
Ca o casă din poveste,
Din biblioteca ei
Toţi citim de mititei.
Visul se îndeplineşte
La copilul care creşte,
Peste-un veac au învăţat
Şi erou şi deputat.
Au trecut prin cele ziduri
Meşteri mari şi bucătari,
Agronomi, învăţători,
Sudori, medici, profesori.
Pentru cine'n şcoală-i bine?
Pentru mine, pentru tine.
Căci aici am îndrăgit,
Despărţiri am retrăit.
Şcoala de lumină-i plină,
Viaţa ei e o grădină,
Iar de tânără ce ieşti
Tot mereu întinereşti.
Faţa şcolii s'o păstrăm,
Bine toţi să învăţăm.
Slava satului să crească,
Oamenii să se mândrească!

[1] Aniversarea Şcolii Moldoveneşti din Corotna,
Raionul Slobozia, Transnistria (Republica Moldova),
in vara anului 2000.

PLOAIA

După-o iarnă rece cu dezmăţ adânc
Doar o ploaie face câmpul mai voinic,
Nourii năvalnic se cobor tunând
Tot purtând cu sine cerul picurând.

Vine-o ploaie neagră, abătută'n vânt,
Aducând şiroaie de apă pe pământ,
Cerul şi pământul s'au unit gemând,
Zarea afumată s'aprinde tremurând.

Zbuciumat e râul, plânge zgomotos
Clocotindu-şi apa în văzduhul spumos,
Crengile-asudate cheamă şuierând
Valurile ploii aprig legănând.

Scânteiază zarea cerul sfârtecat,
Hoinăreşte'n haos norul destrămat.
Bolta desfundată curge ne'ncetat
Vrând parcă să'nnece iadul blestemat.

Streşinile casei toarnă obosit,
Tot în jur e straşnic, geme chinuit.
Şfichiuie năvalnic potopul de clăbuci
Şi tot grămădeşte pâraie la butuci.

ALEGERILE PĂSĂREŞTI

De ieri ciocănitoarea tot bate toba des
Şi cucul trage-un clopot s'audă toţi pe şes,
Că mâine-i adunare, s'aleagă deputat:
Pe una dintre păsări s'o facă împărat.

Poiana din pădure în zori tot forfotea
Cu păsări ce venise în grabă a vota,
Şi lumea zburătoare aşteaptă agitat
Pe vultur, ce'n amiază pe piaţă a planat.

Persoană de credinţă la vulture era
Găina cu mărgele, ce la tribună sta.
Propuse să voteze prezenţii pe'nţeles
Ca împărat pe vultur la păsări de ales.

Pe masă la prezidiu cucoşul buimăcit
Merinde şi pahare aşează potrivit,
Propune să cinstească înaltul candidat
Ca slujba să'mplinească cu cinste, devotat.

Fiind democraţie acesta a decis
Calamităţi morale de interzis deschis,
Şi lumea să trăiască ca'n comunism, leit,
Nevoie-i să mărească impozitu'nzecit.

Iar după adunare se face un ospăţ,
Servit e cu găină, stropită cu oţet.
Decorul de pe scenă e raiul luminos
Ce vulturu'l propuse cu glasul său tăios.

Aici privighetoarea un tril duios cânta
Şi fluturul cadrilul modest îl prezenta.
Doar bufniţa bătrână stătea mai amărât,
Ştiind că nici un vultur nu-i cel mai potrivit.

Chiar fiarele pădurii si-acelea s'au şocat
Aflând că azi un vultur ales e împărat.
Adesea şi la oameni ales e deputat
Acel ce vine zilnic cu sacul dulegat.

BIRUL - VICIU SOCIAL

Cică-o ştiucă argintie
L-a văzut pe corb zburând.
Sare'n sus, ce năzbâtie,
Ce şi-a pus acuma'n gând?!
-Tu, lele, de samă bagi?
Strigă ştiuca cioarei dragi.
-Vulpea-i colo în vâlcea
Să-ţi răpească brânza vrea.
Ştii că's ştiuca aurită
Şi poruncile'mplinesc:
Vocea ţi-i cam răguşită,
Dar actriţă izbuteşti!
Fiind neagră, lucioasă,
Şi la corp prea graţioasă,
Capul zvelt, agale mers,
Ai să'ncânţi popor ales!
-Car, car, car, ce bine-mi pare
Că-mi propui aşa debut.
Văd că ai un suflet mare!!
Cască ciocul - şi-a pierdut:
Caşu'n apă-a nimerit,
Vulpea lacom l-a'nghiţit.
Cioara - ştiucei i-a plăcut
Astfel - birul înzecit.
Soarta cioarei toţi o ştim
Şi jurăm, n'om fi uituci
Caş de-avem. Dar iar venim
Şi-l cedăm la vulpi şi ştiuci.
Capul cioarei de-i deştept,
Şi-l mai umpli cu intelect
Ştiuci şi vulpi se întâlnesc
Ce cu caş se pricopsesc.
Acest viciu social
Ne dezgustă parţial.
Câte-odată ne'njosim,
Altă dată noi ţintim.

ÎMPĂRŢEALA

Vietăţile pădurii
Hotărî să facă-un sfat,
Avuţiile naturii
Să le'mpartă după plac.
Să creeze o comună,
Să aleagă un primar
Mai bătrân, de voie bună,
Ce-ar sluji ca la altar.
Se prezintă domn primar:
Intră leul pe măgar,
Iar contabilu-i un şoim
De pe umărul enorm.
Deci, pământul de pe ţiglă
De păşune-i pentru oi,
Paznicul cu pălărie
Lupul tânăr şi vioi.
Boul, calul şi catârul
Din avere n'ar lua,
S'ar hrăni trăgând cu plugul
Pe hectarele cuiva.
Ca lemnar, plugar, zidar
Va fi calul şi-un măgar.
Balta verde'nmlăştinită
Pentru barze e sortită.
În pădurea cu ştiubee
Ursul brun va fi stăpân,
Apa iazului s'o iee
Doar vulpoiul cel bătrân.
El cu undiţa la peşte
S'a hrăni încetişor,
Grâul bine îl păzeşte
Porcul gras la obrăjor.
Iepuraşii şi gânsacii,
Fluturaşii, liliacii,
Păsările mici şi mari
Vor fi străjeri şi scutari.
Toţi primit-au zeci de şatre
În arendă de la stat,
Doar contabilul, primarul
În hectare şi-au luat.
Gândăceii mari şi mici
Au primit în cote mici,

Iar furnicile'n spinare
Cară grâul în hambare.
Vulpea-i şefă'n magazine
La hambarele străine,
Paznică la vânzătoare
Au pus o privighetoare.
Cine-s şefii de pe spate
Ce acum ne fac dreptate?
Nişte fiare însemnate
Toţi de rude'nconjurate.
Iată cum e împărţeala
Dacă facem socoteala:
Leul cu şoimanii lui
Chiar de pui - tot una nu-i.
Între oameni se găsesc
Lighioane ce domnesc.
Între ei sânt solidari,
Însă noi - tot proletari.

JOCURI DE CUVINTE

Ştiu, că nu devin divin de vin la vin.

Mă simt de vin ca un divin
Aşa-s de vin - de vin.

Vin de duc, deduc
De vin - devin divin.

Ori de vin, ori de nu vin!
Ce nu vin, de vin cu vin.

În bucătărie-i o bucată în bucată,
O bucată din bucată-i îmbucată!

O răsărită a răsărit printre răsărite,
E cea mai răsărită.
Răsărise rătăcit
La un răsărit de toamnă răsărită.

VULTUR ÎN CĂDERE

A bolţii înălţimi, de cine-s cucerite:
De cioare, de găini la zboruri potcovite?
De vultur - împărat, ce-odată s'a'mbătat
De jale, că un glonte odrasla i-a curmat.
Grozav era să-l vezi, buştean întins pe prag,
Pe vulturul ce-ajunse găinilor de râs
Ce'n cocote, de râvnă, vădit se bucurau.
Codanele, în juru-i, ce vajnic şuşoteau.
Chiar vultur împărat, şi-acela bea pe-ascuns,
El, ce s'avântă'n zboruri în cerul lui Isus
Prin ceruri când planează, ce slavă, stimă are,
Şi-acuma ce-a ajuns, să-l calce în picioare.
Şi vulturul se'ntâmplă în viaţă să coboare
În stare de stagnare, fiind în disperare.
S'alunece mai jos de o găinăriţă
Când se întâmplă rar, de chin, să fie criţă.
Iar el constată crud, cu mare regretare,
Durerea altora pe nimenea nu doare.
De înălţimi ai cucerit, mereu eşti proslăvit,
De ai căzut nepotrivit - vei fi în veci bârfit.

SCRISOARE FIICEI

În tot fagu-i câte-un soare
De albina-i hrănitoare,
Dar în fagurul de viespe
Iute câte-un trântor creşte.
Casa fără fundament
E sortită'n faliment,
Fundamentul fără casă
E ca rugul ars în plasă.
De pe groapă e făcută
Fundamentul n'o ajută,
Casa veche'ntinereşte
Când moştenitor îi creşte,
Şi se umple de mirozne
De-a ştrengarului dulci pozne.
Dacă creşti în ea copii
Lângă griji vin bucurii,
De copilul tău îl creşti
Sensul vieţii îl găseşti.
De bărbatul ţi-a plecat
'Geaba te-ai mai măritat,
De soţia te-a lăsat
N'ai ţinut-o ca bărbat.
Ştii de unde'n piept e soare?
De la dragostea cea mare,
Iar furia din el creşte
Doar la omul ce urăşte.
Cred că n'o să te căieşti
Un copil de-al tău de creşti,
Vreau să ştii copila mea
Cât trăim te-om ajuta.

SURORILE

Într'o casă de sărac
Stă nevoia cozonac,
Drept pe masa cu sertar
Sub icoana cu altar.
Iar Nevoia e nevoie
N'o pofteşti de bună voie,
Singurică ea nu vine
Ci pe moarte-o ia cu sine.
-Tu, Nevoie, ce gândeşti,
Când faimos te înmulţeşti,
Ca cuscuta împânzeşti
Toată lumea sărăceşti.
Te lipeşti ca parazit
Doar de omul osândit,
Ca lăcusta îl mănânci
Când se târâie pe brânci.
Roada ne-ai zădărnicit,
Preţul pâinii ai scumpit,
Sensul vieţii ne-ai răpit
Şi impozitu-ai mărit.
Şi ce mamă ai avut,
Că orfană n'ai crescut.
Te-a hrănit oare la piept
De ai sufletul deşert?
Suflet negru, pustiit,
Care mamă te-a'ndrăgit,
Oare te-a purtat ea'n braţe
De tot ţeşi cu negre aţe?
Ţi-a dorit ea negreşit
Să faci omul fericit,
De ştia pe cin' creştea
În lighean te îneca.
Chiar şi Danco[1] ca bărbat
Foc din inimă a dat.
Tu, Nevoie, în etate
Te-ai luat soră cu-o moarte.
Dumnezeu de te-a trimis
Para inimii ţi-a stins.
Domnule, Măria Ta,
Vino înapoi de-o ia.

[1]Erou din basme populare ruseşti.

CUIUL BUNELULUI

Prost să fii, noroc să ai.
La prostie am noroc,
La noroc - cam ioc.

Cică un sărman cândva
Casa îşi vindea.
Gospodarii ce-o doreau
Mândră fată-aveau.
Întocmeala au făcut
Casa le-a vândut
Fără-un cui, ce-a moştenit
Chiar de la bunic.
De la lucru el venea
Haina'n cui punea,
Pe prispar se odihnea
Şi-apoi iar pleca.
Fata-l vede azi în mâini
'l vede săptămâni
Doru'n inimă'ncolţi
Şi îl îndrăgi.
În curând s'au însurat,
Nunta au jucat.
Iar orfanul norocos
Casa şi-a întors.

RUDELE

Sora soarelui e luna
Şi ca soră-i numai una,
Dar mai are două vere -
Mai bătrâne nu-s ca ele.
Prima vară-i Primăvara,
Iar a doua vară-i Vara,
De la ele se desparte
Numai noaptea mai departe.
Ceru-i presărat de Sori
Ce aruncă'n sate zori,
Însoreşte'n depărtare
Încălzind a mea cărare.
Soarele din satul meu
E mai dulce ca al tău.
Ştiu, de unde n'ai pleca
Soarele m'ar căuta.
Să mă'ntorc din nou în fag
Eu-lui dragă, mie drag.

DE TE-AI FACE FENIX, MAMĂ!

Mamă, visul tău a fost
Viaţa să-mi trăiesc cu rost,
Îmi spunea de multe ori
Cartea-i cârma tuturor!
De te-ai face Fenix, mamă,
Să vezi azi a vieţii dramă,
Ai muri încă o dată
Decât trai cu aşa soartă.
Să mă ierţi de vei afla:
Viaţa nu-i cum vrei mata.
De mă'ntrebi de trai pe mine,
Ieri mai bine decât mâine.
Oamenii îşi vând organe
Parca-ar da la câini ciolane,
Fără-un deget grea e munca
Nu poţi ţine'n mână furca.
De te-ai face Fenix, mamă,
Ai muri de bună samă:
Ne-ai lua în etern la voi
De-i mai bine ca la noi.

SOARELE LENOS

Sorele răsare'n cer
În coroana lui de fier.
S'a făcut lenos şi mare,
Îngrăşat spre hibernare.
Greu se suie el în zare,
Repede se dă la vale,
De ce nu mai stă pe cer
Ca adineaori, de-i cer?
Soarele tot doarme'n gheaţă
Încotoşmănat de ceaţă,
De deschide câte-un ochi
Plânge streşina cu stropi.
Fug de soarele geros
Şi cioroii zgomotoşi,
Unde scapă câite-o rază
Totu'n cale-i scânteiază.
Doar troianului i-i bine
Şi-a făcut plapuma zânei,
Se acoperă cu ea
Cei ce dorm când iarna-i grea.
S'a sfârşit din vis câmpia,
S'a trezit din somn Domnia,
Iar natura'n armonie
Va revine'n veselie.

OSPITALITATEA (moartea)

Dăunăzi iar văzusem,
Cu pieptul ruginit,
O babă, şi îmi zisem
Că-i suflet necăjit.
Şi cum de mai trăieşte
Când uite, tineri mor,
La cine vieţuieşte,
Povară rudelor?!
Dar azi cumătra-mi pică
În stradă-o văd prin geam,
Bătu la poarta mică
Când eu bolnav zăceam.
Cu greu din pat mă scoală,
Ceru să bea un ceai,
I-am pus cartofi din oală
Şi mierea cea de mai.
A îmbucat grăbită
Adânc mi-a mulţumit,
Se scoală odihnită
La drum iar a pornit.
Am prins şi eu putere
Spre poartă o conduc.
-Sânt Moartea, cu plăcere
Recunoscu. Mă duc.
Noroc are bolnavul
De-i ospitalier.
Te cam jelesc, la anul
Revin, căci te prefer.
Suflarea ca de gheaţă
Prin piept s'a rătăcit,
Scăpasem ca prin ceaţă
Mai am, deci, de trăit.
Şi Moartea e grăbită
Nici timp n'are-a muri,
Pe-o altă părăsită
Mai slabă-o va găsi.

SPINII

Printre ierbi mirositoare
De tării îmbătătoare
Înflorite-s mii de flori
Adâncite în culori:
Roşu, galben, albăstriu,
Cafeniu, liliachiu...

În câmpia cu mirozne
Scufundate pân' la glezne,
Alegând iarba mustoasă,
Legănând coada miţoasă,
Paşte-o turmă de mici miei,
Iar din urmă - ciobănei.

În poină abundate
Se înalţă fermecate
Înflorind tufe de spini,
Iar sub dânsele - ciulini.
Roşii, albe, ca la crini,
Printre flori se ţin divini.

Florile-s mai jos plecate,
Spinilor sacrificate.
Răspândind miroznă dulce
Pe ciobani aici i-aduce,
La odihnă pe covor,
La izvor răcoritor.

De parfumu'mbătător
Aţipesc. Înţepător.
S'au întins pe bravii spini,
Sar muşcaţi ca de albini
Şi văd hainele-s boţite
Cu ciulini acoperite.

Ciobăneii rup în grabă
Spinii, şi-i aruncă'n groapă
Prea puţin e de folos
Farmecul miraculos.
Batjocură-i să miroşi
Floarea spinilor ţepoşi.

SOARELE POZNAŞ

Intru'n apă pân' la brâu
Soarele se scaldă'n râu,
Dau pe faţa lui cu plasa,
El îşi schimbă nasul, faţa.

Dacă vreau să-l prind în braţă
Îmi aruncă stropi în faţă,
Apa de se limpezeşte
Lângă mine iar pluteşte.

Ies la mal să mă usuc,
El de-acu-i pe boltă sus.
Îl salută câte-un peşte,
În râu îl ademeneşte.

El năsucu-mi încălzeşte
Şi de piele mi-l jupeşte.
Las' să crească piele nouă
Cu pistrui - vreo 99.

Din nisip fac un lăcaş
Pentru soarele poznaş,
Pân' târziu de s'ar scălda
De ţânţari m-ar apăra.

FARFURIILE

Cică-o farfurie plană
Pe o strachină-i avană:
Că-i adâncă, burduhoasă,
De vechime e cam roasă.

-Eu sânt fină, lucioasă,
Subţirică, albicioasă,
Aurită, şi-s de soi,
Favorită-s printre voi.

Dar stăpâna obosită
De la lucru, flămânzită,
Toarnă supa'n cea adâncă,
Cu plăcere o mănâncă.

De'năuntru-i spaţioasă,
La mâncare e aleasă.
De-i adâncă'n conţinut,
Pentru toţi e de băut.

Printre noi sânt tinerele,
Mlădioase farfurele,
Dar când dai la conţinut,
Dintr'o lingură s-a 'mplut.

Dacă vorba-i e în vânt
Nu-i poţi spune un cuvânt
Şi menirea nu importă,
Bună-i numai pentru tortă.

GÂNDURI

Gânduri scurte după frunte,
Precum puii mici în curte,
Îmi roiesc neîncetat,
Le simt zbuciumul ciudat.

Dacă gândul nerostit
Ar fi'n frunte tipărit
M'aş impune la tăcere
Adunând în piept durere.

Şi devine imbecilă
Fiindcă viaţa-i dificilă.
Gându'n creier e legat
După frunte-i afundat.

Gândul ager stă la pază
Dacă mintea este trează.
De-l ascund în umbra mea
Mintea'n ani l-ar scufunda.

Anii ar intra'n decenii,
Precum intră şi'n milenii,
Gânduri mintea ne'ncălzesc,
Generaţii vieţuiesc.

Asta-i mintea omenescă
Dacă ştie să gândească.
Multe gânduri s'au ales
Omului pentru succes.

De-am clădi din gânduri, frate,
Precum piatra la cetate,
Un nou trai, desăvârşit -
N'am trăi nereuşit.

CUSCUTA PARAZITĂ

Pe un lot bine'ngrijit
În curând au răsărit
Bulbii de cartofi sădiţi,
Şi'n ajun au înflorit
Tufe albe răsfăţate,
Rod, pe cote afânate,
Adunau având de-ajuns
Apă, hrană, soare sus.

De pe-un alt lot părăsit
De alături, nesădit,
O suflare abătută,
O sămânţă de cuscută
A adus. Ea s'a oprit,
Dând de vlagă, a'ncolţit
Drept pe-un lujer de cartof,
Ce creştea armonios.

Coaja ei neputincioasă
Slobozi o mreajă deasă.
Cota, dintr-un lan bogat
În mormânt s'a transformat:
Tufele de vlagă pline
Înfloriseră'n ciorchine
De cuscută. 'N ram - sămânţă,
Aşezată în brăzdiţă.

Nici o plantă nu-i sub soare
Ce-ar avea pe ram doar floare,
Iar sămânţa-i necioplită,
O avere poa' să'nghită.

Dintre oameni s'a'nnădit
Un astfel de parazit.
Repede se împânzeşte,
O mulţime vlăguieşte.

Dacă ştii c'ai provenit
Tot din neam de parazit
Să-ţi rezervi lângă trufie
Şi un pic de omenie.

ROUA ZORILOR

Îndemnând pe mândrul soare
Zorii se trezesc în zare,
Nestemate pietre rare
Se aprind cu'nfrigurare.
Printre ceruri aruncate
În desfrâu se răspândesc -
Abundând în revărsare
Orizontul strămoşesc.
Se revarsă pe năframa
Din pădurea cu cercei
Ce-i împodobesc coroana,
Roua vie în scântei.
Cristalina rouă'n soare -
Chiar ascunsă în frunziş -
Clocotind sub văl dispare
Ca s'apară pe furiş.
De când apa şi pământul,
Zorii, roua'n dimineţi,
Vor răsare'n legământul
Dintre nourii răzleţi.

CURCUBEUL TOMNATIC

Vezi toamna căruntă
În haină de gală
Sub ploaia măruntă
Iar pletele-şi spală.
Domniţe pestriţe
Poiana adună
Molcuţe scufiţe
Din frunze'n cunună.
Petale-adunate
În aer plutesc -
Culori sfârtecate
Din brâu ciobănesc.
Atâta rugină,
Văpaie în ochi
Şi ploaia senină
Să nu o deochi.
Căci vântul obraznic
Le suflă sub strai,
Păstorul şăgalnic
Le cântă din nai.
Şi doar curcubeul
Le'mparte'ncurcat
Vărsând din tot brâul
Nectar hibernat.

MIREASA

Că Săndică-i
a mămicăi
Ştie lumea
şi bunica.
Ieri se'calţă
la noroc
În pantofii
cei cu toc
Şi anunţă
apăsat:
-Eu, bunică,
vreau mămucăi
Să-i fiu drag
Ca şi tătica!
-Creşte mare,
mai, Săndică,
Şi-ai să ai
a ta amică.
Mama e mireasa tatei,
Iar amica ta-i
Lenuţa.
Chiar acuma,
la fuguţa,
Mergi la scrânciob
Şi-o dă huţa.

ANII

Eu de dânşii fug, cresc mare,
Ei se suie în spinare.
Peste noapte de m'ascund
Ei sub plapumă m'ajung.

Dar de la o vreme'ncoace
Nu pot 'nalţa şi pace!
Anii mei mi se'mpresoară
Zi de zi, seară de seară.

Cum mă scol de dimineaţă
Mi se'nşiră drept în faţă,
În oglindă de-i privesc
Nu-i cunosc, îi cam greşesc.

Bată-i vina, anii mei
Mă atacă şi's cam grei,
Din vânjos şi îndesat
În covrig m-au apăsat.

De mă fac că i-am uitat
Sub sprâncene mi se bag',
Îmi pun piedici la picioare,
Mi se'nşiră în cărare.

De mă'mpiedic, îi înjur:
Ia, avere, primprejur!
Cu toiagul de-i ajung
Pe sub coaste mă împung.

Bată-i vina, tare-s mulţi
Şi'nţelepţi se ţin, adulţi.
S'ar mai duce la vecin
Că-i mai tânăr, mai senin.

I-aş mai scoate la vânzare
Dar n'am cal sa-i duc călare.
De-i alung, nu vor să iasă
C'o să-i râdă cei de-acasă.

De, averea e a mea,
N'o să pot scăpa de ea,

Tot mai bine-i să mă'mpac:
Ce-i al meu, tot mi-i pe plac.

INVIDIE

Printre gardul de nuia
Un dulău vede-o căţea
Alergănd pe drumul sur
Tot adulmecând în jur.
-Aoleu, ce libertate
Şi miroase ce socoate,
Azi aici, mâine colea
Dulce-i viaţa de căţea!
-Ah, bădiţă, ce-aş mânca
Resturi de la masa ta.
Ai mâncare pe ales
Pe când eu flămândă-s des.
De-aş sări gardul cu ace
Să mănânc tot ce mi-ar place.
-Pentr'o masă din belşug
În lanţ gâtu-i la belciug.
La plăcinte-i potrivit
Cel ce'n slujbă-i socotit,
Numai munca din capcan
'Jeaba-i pentru şobolan.

OLIGARHII

Trec zeci de ani, din veac în veac
Parcurg tot noi milenii,
Dar umiliţi sânt cei ce tac
Şi fericiţi sânt genii.
Şi-acei ce simt cine-a căzut
Sau v-a cădea degrabă,
Căci la moment sânt pricepuţi
Ce-i bine pentru treabă.

Ei n'or cădea pe locul drept,
Ei o' să urce dealul,
Ştiind precis, de nu-i atent,
Câştigă'n ţintă altul.
Neobosiţi ei sânt, atenţi,
La orice socoteală,
Şi prin absenţe sânt prezenţI
Şi rar cad de sminteală.

Să-şi facă parte din belşug
Pot potrivi şi-o lege,
Căci legile prin dânşii-ajung
Prin oligarhii s'alege.
În guvernare au palat,
Celebrităţi, virtuţi, destine,
Şi bani în buzunarul lat,
Castele'n luxuri, vile.

DE-ALE DRAGOSTEI

Un tărcuş, cam puţintel,
Tras parcă printr-un inel,
Hai să latre'ntărâtat
La alt câine mai tărcat.
Fiindcă tărcuşica lui
A fugit din cuşcă, nu-i,
Cu tărcuşul cel mieros.
-Tărcuşică, Tărcuşel,
Tărcuşica ta nu-i miel.
Nu forţat s'a'ndepărtat,
Binevol doar a plecat.
Dacă dragostea e mare
Cuşca nu-i acea scăpare:
Chiar şi banii nu fac laţ
Dacă dragostea nu-i saţ.

PATROANA

Am venit la şcoală'n zori
Şi-am luat luna din nori
Ca să-mi ţină de urât
De voi fi iar pedepsit.

O aşez la fel pe-un loc
Lângă geam, cam la mijloc.
Profesoara-i rea, bătrână,
-Cine-i ea, parcă-i străină?
-E vecina mea, e luna,
Căci pe strada noastră-i una.

M'am trezit, ce vis frumos!
Văd motanul cel pufos.
-Ia să-l iau, poate-l întreabă,
Căci acasă-i fără treabă!

Luna iar în geam îmi bate,
Simt reproş de bunătate.
-Scoală frate, nu se poate
Să te porţi urât, fă carte!

M'am trezit asasinat,
Ce păcate mi-am aflat,
Chiar şi luna s'a'mbufnat
Ce la şcoală s'a'ntâmplat.

Îmi iau luna ca patroană
(Se'nvoieşte cu dojană)
Simt că mă dispreţuiesc -
Chiar de azi m'apuc să'nvăţ.

PODUL DORURILOR

În minute de răgaz
Doru-mi saltă pe pervaz,
Are el cărarea lui
Spre mijlocul podului.

Podul dorului de fiică
Îi port grijă şi mi-i frică,
Podul dorului de fiu
Ce-a plecat, nu ştiu de-i viu.

Vine dorul de părinţi
Ce-s plecaţi şi dorm cuminţi,
Mama, slabă după-o boală,
Cârja tatălui nu-l scoală.

Şi vin toate împreună,
Zilnic podul le adună.
Doruri lungi, doruri departe,
Dor de soră, dor de frate.

Vin pe pod să ţină sfat
Despre rudele din sat,
Le-ar mai vizita din rar -
Dar n'am voie, căci dispar.

Aşa-i viaţa, frăţioare
Dorul la'ntâlniri dispare,
Doar de-un răposat dorit
Dorul vine nepoftit.

MURCA

Printre nouri luna, de-a mijatca joacă,
Pe sub pleoape'nchise o văd încurcat
Îmi ridic plapuma şi-o chem în şoaptă
Apucând de-o rază strecurată'n pat.

Pe mânuţa caldă simt a ei iubire,
Cred că adormise - de'n geam s'a oprit.
Vreau s'o culc la mine, şi-o trag cu uimire
De-un fascicol moale, care m'a'ncălzit.

Luna înţeleaptă venea la bărbuţă
Fascinând pe buze şi pe obrăjor,
Şi-apoi adormise pe a mea piernuţă,
Cuprinzând-o gingaş, ca pe-un ghemuşor.

Farmecul plăcerii, luna jucăuşă
S'a oprit, căci zorii mi-au sărit în pat
Mieuna pisica, zgârâind la uşă -
Când visasem luna, Murca m-a muşcat.

COPILĂRIA

Pe casă plouă cu stele
Desprinse din curcubeu,
Pe masă rouă'n pahare
Sorbită de Dumnezeu.
Pe faţa tatei-e-un zâmbet
Ca para lui Prometeu,
Şi-i gata fiicei în cuget
Să-i facă'n voie de-i greu.
Şi mama dulce înşiră
Din patimi noi amintiri,
Pe faţa mesei respiră
Scrisori păstrate în şir.
Pe casă plouă cu stele
Desprinse din curcubeu,
Pe feţe - rouă cu jele
De adio, înger, mereu.

CASA PĂRINTESCĂ

Când vii în ospeţie
Din grele încercări,
Portiţa 'ntredeschisă
'I de veghe'n aşteptări.
Căţeaua pe cărare
Se gudură mieros,
Motanu'n braţe-ţi sare
Să-ţi toarcă'n piept jelos.
Şi mama gârbovită
De patimi, de-amintire,
Aşteptă'n prag uimită
Cu tata să te-admire.
Şi chiar dacă feciorul
Mai bun e la vecin,
Tot una-i roade dorul
I-al lor, nu e străin.
Când pleci din ospeţie
În negre depărtări,
Şi vântul îţi adie
Gemând în frământări.
Iar căţeluşa brună
Tot schelăie'n pridvor,
Pisica bună, blândă,
Te-alină la picior.
Şi mama buimăcită
Oftează necăjit,
Şi tata la portiţă
Fumează nesfârşit.
Răvaşele păstrate
Rămân ca amintiri,
La tâmplele pătate
S'adune'n brazde ştiri.

BARZELE

Nu departe pe-un hogeac
Două barze s'au lăsat.
Locu-i cel mai potrivit,
Văd tot satul desluşit.
Şi hogeacu-i larg şi'nalt
Pot să facă-un cuib măşcat.
Pui să scoată pentru-un sat
Socotiră - şi-au zburat.
În curând s'au adunat
Şase barze sus la sfat
Hotărând să facă clacă
Luând crengi de pe toloacă.
Ziua'ntreagă hoinărind
'N cioc crenguţe adunând
Toată lumea se mira
Ce unire'n ei era.
Cocostârcului nu-i pasă
Că stăpânii sânt acasă,
Se coboară drept pe scârtă
Să ia'n cioc crenguţa scurtă.
Au clădit un cuib voinic
Ouă barza a clocit.
Înspre vară,'n asfinţit,
Berze mici s'au prizărit.
Iar spre răsărit de toamnă
Toţi zburau în cerc grămadă.
În curând ei or să zboară
Să vină la anu' iară.
Unde-s mulţi, treaba sporeşte
Şi puterea se măreşte,
Unde e unirea bună
Orice lucru merge strună.

STÂLPUL CASEI

Când micuţi de tot eram
Şi la masă ne-aşazam
Mama blândă ne hrănea
Şi pe-obraz ne mângâia.
Tata tot mai des tăcea,
Umbra mamei-l astupa.
Stâlpul casei din odaie
Nu'l observă zvelta droaie.
Iar când mama geanta umple
Cu merinde, cu plăcinte,
Cam de cine's adunate
Prin sudoare câştigate?
Tata este începutul,
Apărarea, conţinutul.
Tata'n râvnă se munceşte
Făcând tot gospodăreşte.
Ne-a crescut parcă tranzit -
Nu ştiu cum, dar reuşit.
Trebuie să ştim şi gata
Stâlpul casei este tata.

PRELUNGIRE

Lângă un prag de casă
Se văd femei la masă:
O bătrână în toiag
Şi o tânără pe prag.
Şi vorba e de viaţă
Ce doar se ţine'n aţă,
Destul e s'o păşeşti
Şi'n ani o risipeşti.
Bătrâna înţelege
Că pragul viaţa'mparte,
Că tânăra-i departe
Şi-o lume le desparte.
A fost şi ea odată
O prea frumoasă fată,
Azi fiica ei isteaţă
E prelungire-n viaţă.

ICOANA

Să nu scuipi în fântâna
Din care apă beai,
Să nu uiţi de bătrâna
Ce-acum de mamă-o ai.
Din zori şi până'n noapte
Cărare ţi-a bătut,
Să-ţi crească spete late,
Să mergi neabătut.
Ca viaţa să-ţi surâdă
Şi tot din plin să ai,
Ea şi acum se'nchină
Chipului bălai.

MĂRGELE RISIPITE

O bătrână cam stângace
Cheamă fiica sa dibace
S'o ajute a culege
De pe prag nişte mărgele.
Căci le-a rupt din întâmplare
Cu toiagul din spinare.
Erau mulţi, mai mulţi mărunţi,
Ce nu fac azi doi bănuţi.
Şi-ai trecut anii şirag
Ca mărgelele din prag,
Dar în vechea depărtare
Îi păreau mărgăritare.
Şi se uită cu tristeţe
La picioare stau răzleţe,
Anii, ce'nşiraţi din nou
Ca mărgele-s doar ecou.
A fost ea cândva voinică
Şi-a lucrat ca o furnică,
A crescut copii, nepoţi,
‘Cearcă, numără-i pe toţi.
N'are rost a le culege
În şirag să le aşeze,
Ce-a trecut, e bun trecut,
A oftat greu, şi-a tăcut.
Doar mărgelele pe-o aţă
'S amintiri din viaţa toată,
Anii scumpi trecu pripiţi
În mărgele risipiţi.

MĂGARUL ŞI LUNA

Un măgar prost s'a gândit,
Că pe lună-i de trăit!
Imponderabilitate
'I lucru fără greutate.
De aripi eu aş avea
Drept pe lună aş zbura.
Acolo-s uşoare toate,
Greutăţile măşcate.
Lucrul greu, pe care-l fac
Pe pământ, nu mi-i pe plac.
Vreau lumină şi căldură,
Călărie în măsură.
Măgăruşul nu gândeşte,
Că pământul îl hrăneşte,
Apa setea-i potoleşte,
Aerul îl răcoreşte.
Mulţi doresc a huzuri,
Ca pe lună a trăi.
Adevărul e aşa:
Nu-i lucra - nici nu-i mânca.

PORCUL

Lături are-un godăcel,
Dar fierbinţi erau niţel.
El flămând tare era -
Prinde treuca-o răsturna.
O găină îl zări,
Sare'n treucă, răscoli,
Lăturile s'au răcit
Şi godacul le-a'nghiţit.
Dar, părându-i că găina
Caută la el pricina,
O sfărâmă voiniceşte
Ş'o înghite ca pe-un peşte.
Godăcelu-i porc de tot
El te mistuie pe loc -
Numai porcul huzureşte
Toată viaţa cât trăieşte.
Dacă-i porc, el glod găseşte,
Pe oricine-l măscăreşte,
Iar închis în coştereaţă
Face glod chiar şi în maţe.

CURCUBEUL

După ploaie-un puişor
Se uita la brâuşor.
- Ce căldură în culoare,
Ori în ochi mi se năzare?
Curcubeul dispăru,
Cerul aspru se făcu -
Cucoşelul l-a răpit,
De codiţă l-a lipit.
- Uită-te la coada mea,
Mai frumoasă-i, nu-i aşa?
- Măi, bădiţă, zău nu-i bine
Că îl ţii numai la tine.
El pe cer când apărea,
Mândrul soare strălucea
Şi pe toţi ne încălzea,
Pe cei mici îi mângâia.
Curcubeul când răsare
Poartă soarele'n spinare,
Iar culorile pestriţe
Le prind fetele'n cosiţe!

BUMERANGUL

Un păiangen a visat
Că se face împărat,
Iar coroana ce-o purta
Era luna şi o stea.
S'a trezit nedumerit
Şi prin cap ce i-a trăsnit?!
Să'mpletească mreajă tare
Pentru lună, când răsare.
A ţesut păiengeniş
Şi-l ascunse în frunziş.
În amurg, neobservat,
Peste râu l-a înşirat.
El de veghe s'a postat.
Iesă luna la scăldat.
Stelele din urma ei
Presărând din cer scântei.
Apa s'a neliniştit,
În cer luna a zvârlit,
Pe păiangen l-a'nghiţit.
Astfel drama s'a sfârşit.
Să nu faci mreajă cuiva,
C-ai să cazi singur în ea.
Răul, ce l-ai zămâslit,
Ţi se'ntoarce înzecit.

LAUDA DEŞARTĂ

Vezi, se ceartă un cartof
Cu un morcov noduros.
Care e mai de folos,
Care'n zamă-i mai gustos.
Fierbe cearta, clocoteşte.
Ciorba fierbe, se găteşte,
Aburul se îndeseşte,
Pregătind zamă din peşte.
În cazanul cu pricină
Mama pregăteşte cină:
- Vai, ce zamă cu gust fin,
Când cu peşte fundu-i plin.

SATUL MEU

Câtă dragoste-i în piept
Să cuprind un sat întreg,
Căţeluşa de pe prag,
Şi-o fărâmă de moşneag.
Soarele din cerul greu
E mai blând în satul meu,
Prin rudenie legaţi
Chiar şi câinii sânt ca fraţi.
Ici-colo pe funii lungi
Albituri, năframe'n dungi,
Dealul, râul şi făţarea
Le-am dorit din depărtare.
Ochii mamei limpezi, dragi,
Şi salcâmul cu desagi,
Pomul, drumul, păsărica
Nu le schimb pentru nimica.

ROUA DIMINEŢII

Picăturile de rouă
Pe crenguţe-au adormit,
Le păzeşte luna nouă
Pân' la soare răsărit.
Vântuleţul lângă floare
Le adie'n subţiori,
Printre razele solare
Licăresc mii de culori.
S'au trezit pe buburuze
Şi-au pornit la vale-uşor:
Le-au spălat pe nas, pe buze,
Pe-aripioare, pe căpşor.
Spală gingaş iarba verde,
Gândăceii în culori,
Gâzele de pe mansarde,
Ochişorii tuturor.
Colo'n roua dimineţii
'I muşuroiul de furnici
Doar răsare'n floarea vieţii
Soarele cu ochi fierbinţi.

CÂRDĂŞIA

Cică câinele viclean
Cârdăşea cu-n lup avan.
Lupul prada o prindea,
Câinele o împărţea.

De la stâna cu oi tunse,
Lupul o oiţă-aduce.
Au mâncat, s-au odihnit
Şi la joacă au pornit.

Câinele pe un imaş
Zice lupului trufaş:
-Hai la fugă să pornim,
Peste râpă să sărim.

Lupul se porni 'nainte
Câinelui să-i dee minte.
Iar Grivei din urma lui:
Râpa este - lupul nu-i.

Lupul râpa când sări,
În ea viaţa-şi risipi.
Câinele viclean se'ntoarce,
Oaia s'o termine'n pace.

Lupul prost s'a dus de râpă,
Câinele l-a pus în cârcă.
Cârdăşenia câinească
Trebuia s'o desluşească.

Aşa-i în societate:
Unii i-au pe lup de frate.
După ce îl folosesc
Ca Grivei - crunt îl căznesc.

LEPRA

Pe malul unui iaz, o salcie creştea
Şi pe tulpina ei un şarpe odihnea.
Alene se'ntindea, la soare se uita,
Şi în căldura lui, ce bine se simţea!
De-odată vede jos, că saltă o broscuţă,
Cânta, sărea în sus, ştrengara cea prostuţă,
Apoi pe burtă'ntinsă la soare se'ncălzea
Iar lepra din copac îi şuieră aşa:
- Nemernico şi tu, acuma îndrăzneşti
Lumina să-mi ascunzi şi raza să-mi răpeşti?
Răspunse sărmănica: - Se poate-aşa ceva
Fiind mai jos de tine, pe soare-al astupa?!
El cu lumina lui pe toţi ne-a încălzi
Şi ţie ţi-ar ajunge, şi'n mine s'ar opri.
-De nu te-ascunzi acuma, îndată te înghit,
Precum anţărţ părinţii - toţi puii mi-au răpit.
Părinţii mei sunt broaşte, năpârcă nu mâncăm.
Dar lepra a'nghiţit-o: - Aşa ne răzbunăm.

La binele ce-l face vecinul omenos
Sărim c'o muşcătură de şarpe veninos.

UMBRA ŞI IEDUL

Pe imaş un alb ieduţ,
Ţintat, are un bănuţ
A păscut şi însetat,
S'a pornit la adăpat.
-Vai de mine, ce-o mai fi?
Speriat el se opri.
Drept la el din jos în sus
Se uita un ied ascuns.
Era negru, cornorat,
La bătaie s'a băgat.
Când ieduţul bălănuţ
S'aplecase la băut
Iedul negru s'a'necat,
Dacă nu m'a ascultat.
Mă întorc în ajutor
Poate-l scot eu de picior?!
Când se'ntoarce înapoi
Iedul negru-i în zăvoi.
-Intră'n iaz să ne scăldăm,
Strigă el, să ne-alungăm!
El cu umbra s'a jucat
Până ce s'a săturat.
-De aicia vei rămâne,
Să m'aştepţi, că vin şi mâine!

TELEFONUL FERMECAT

Soarele a răsărit
Şi cu mine a vorbit
Printr'o rază de lumină -
Telefonu-i în grădină.
Vântuleţul a bătut,
Legătura s'a'ntrerupt,
Căci crenguţele ştrengare
Au rupt razele de soare.
Iarăşi sună ne'ncetat
Telefonul fermecat.
Soarele din nou mă cheamă
Să mănânc un strug de poamă.
Bine-i vara în grădină
Unde-s fructe şi lumină,
Îi strig soarelui: - Să ştii,
Mâine iar te-aştept să vii.
Soarele se scaldă'n râu,
Mă îndeamnă ca să viu.
- Lasă, când oi creşte mare
M'oi scălda pe el călare.
Iar natura uimitoare
Se găteşte de serbare:
Se deschid petalele,
Murmură izvozrele.

PISICA

Pisicuţa s'a bronzat,
Ea culoarea şi-a schimbat.
Motănelul la vecină
O admiră din grădină.

Căţeluşul îl zări
Înciudat îl hămăi,
Sărmănelul nu ştia,
Că pisica-l zeflemea.

Ea se scaldă în ţărână,
Cu codiţa se alină,
Toarce cu lăbuţa mică
Tot privind la motănică.

OGLINDA

Oglinjoară rotunjoară,
Spune-mi, dragă surioară,
Faţă albă şi spumoasă
Este'n clasă mai frumoasă?

Obraji rumeni, buze dulci,
Arcuri la sprâncene'nguşti,
Spune'n tainã, draga mea,
Mai frumoase nu's, aşa?

Eu sânt tânără, sfioasă,
Şi la corp sânt mlădioasă,
Dinţiii albi îmi strălucesc
Când şăgalnic îţi zâmbesc.

Spune-mi sincer, sânt un înger,
Sânt ca steaua cea din cer,
Ştii, că vreau să fiu zeiţă
Purtând falnica-i scufiţă.

Oglinjoara se mâhni
Când stăpâna amuţi.
Eşti frumoasă, îi aşa,
Da'nţeleaptă-i sora ta.

Dacă stai să te gândeşti
Toţi pe dânsa o iubesc.
Ea-i ajută, îi susţine,
Ei se simt cu dânsa bine.

Scăpărând din ochi scântei
O aruncă drept în foc.
- Ştiu că mă dezic de soră
Dar rămân regină'n horă.

PLOAIA DE PRIMĂVARĂ

Plânge ploaia bătută de vânt,
Picură lacrimi pe golul pământ,
Nourii grei se aud trăsnind,
Zarea înroşită se lasă plesnind.

Râu'n vale vuie zgomotos
Clocotindu-şi apa în văzduh spumos,
Crengile'nnegrite cheamă suspinând
Valurile ploii aprig legănând.

După-o iarnă rece, cu dezmăţ adânc,
Doar furtuna face fulgerul voinic.
Scânteiază'n zare norul destrămat,
Streşinile casei toarnă ne'ncetat.

BADE, MĂI! (cântec)

Se închină plopi şi frasini.
Iar cararea mea de patimi
Şerpuieşte'n deal si'n vale,
Fluturând albe basmale.

Plâng cu florile de tei,
Bade, nu vii să mă iei?
Via'n toamnă se zoreşte,
Aşteptând mi se urăşte.

Zbuciumă frunza în vânt
Vino, bade, mai curând.
Plâng cu frunzele de nuc
De dor, bade, ma usuc.

Iarna'ncalecă nămeţii
M'au uitat în sat băieţii.
Vino bade la izvor
Măcar de Crăciun, că mor.

Bate vânt de primăvară
Badea nu-i de-un an şi-o vară,
Nu cumva, bade,-ai aflat
Că dorul ţi-am alungat?

Să te ardă dorul meu
Cum m-a ars şi dorul tău,
Ochii să-ţi usuci de plâns
Căci de tine m-am dezis.

LICOAREA

Zi de zi aştept scrisoare
De la fiu din depărtare -
Ori că-i tare ocupat,
Ori de casă a uitat.

Stă cutia cea poştală
Ruginită'n bălămăli,
De-aş deschide-o din greşeală
Ştiu, ar scârţâi'n sforţări.

Dar spre seară poştăriţa
Telegramă ne-a adus.
Scrie fiul: cu fetiţa
Vin cu trenul din apus.

Aduc telegrama'n casă
Pentru tata s'o citească.
Iar cu dânsa soarele,
A bronzat răzoarele.

Deschid uşa la cămară
Ca să fie cald şi-afară
Să'ncălzească orice poartă
De-un răvaş suflare poartă.

S-a făcut lumină'n prag,
Uită tata de toiag.
De cutia cea poştală
S-a lăsat ca de o boală.

SECETA

Năduful dimineţii usucă roua'n zori.
Apar pătrunzătoare, din cerul fără nori,
Lungi raze orbitoare, care pătrund adânc
Printre copacii veştezi, prin colb intră'n pământ.

Pământul geme'n taină, oprind izvorul surd,
Cu gurile căscate privesc la soare crud.
Căţeii din ogradă, din coadă dau din rar
Şi nu-i nici o scăpare de fulgerul solar.

Adie-un vânt fierbinte, ce portă colb încins
Care pătrunde'n suflet şi'n ochiu'ntredeschis.
Arşiţa orbitoare apasă peste văi,
Chiar lumea zburătare ascunsă-i de scântei.

Cu gurile căscate toţi caută un strop
De apă dătătoare de viaţă şi de rod.
Se leagănă'n tăcere doar iarba pentru fân,
Ea nu simte durere şi n'are nici un chin.

Plăctuţele gigante şi fragede dispar
Se pare că se'nchină pământului amar.
Natura vie-i moartă pân' seara, hăt târziu,
În aşteptarea ploii, murind de timpuriu.

În jur e disperare şi deznădejdea-i grea
Doar gânduri zdrenţuite apar în mintea mea.
Mă uit cum clocoteşte în valuri suri călduri
Şi înţeleg că seceta e plină de arsuri.

O bură de ploiţă, trezi-va somnul greu
Ca focul ce-l aduce-n scăpare Prometeu.
Doar bolta argintată, domnească, mă gândesc
Rămâne surdă, mută, la chinul pământesc.

ŞACALII

În bălţile cu apă pruntă
Broscuţa, dacă-i mică,
Era primită ca măruntă,
Dar se vroia voinică.
Dorind adânc a nimeri
În mediul de urieşi
Porni banchet, şi-şi potrivi
Tot musafiri aleşi.
Câţiva rechini din soi domnesc
Din neamuri nalte, pui,
Reptile mari tot poposesc
Doar anaconda nu-i.
Ciocnea ea mândră la ospăţ
Păharul burduhos
Cu crocodilul îndrăzneţ,
Cu crabul veninos.
A doua zi, din obicei,
În locul de răspuns
Porni la chileríi de ieri
Da'n guşă a ajuns.
Căci cocostârcul la plimbare
Cea broască îşi pofti,
O înghiţi din întâmplare,
La foame-o potrivi.
La fel şacalii de uscat
Din neamuri provenind
Se ştiu printre ai săi stimaţi
Mărunţii călărind.

RÂMA

Primăvara, pe săpat,
Ies găinile să scurme.
Apucând râma de cap
Ciocul trag, ca s'o desfunde.
Între ele cocotesc:
- De nănaşi îmi potrivesc
  Două râme'n cumătrie!
Porumbaca cea dulcie
Stă de-o parte cu cucoşul:
- Puii de-şi feresc de noi
  Nu-i banchet, da' tărăboi!
Auzind aşa gâlceavă
Râma iese din subsol
Vrând finuţii mici să-şi vadă
Nimeri'n stomacul gol.
Iar găina chiar de-i prostă,
Meşteşugul de vânat
Şi-l cunoaşte, să ciupească
Poate râma după cap.
Şi'n obştime e primit
Împărţirea pân' la fine:
Ţine-ţi ochii în pământ
Că lumina nu-i de tine.

MÂNA

Pe-o mână de tată te sprigini
De-ţi ştergi ispita ce-ţi vine,
Cu mâna de mamă pe margini
De mergi, stabil vei rămâne.

De ai vreun obstacol în cale
Spre ţel, revino acasă
Ca mâna de frate să-ţi spele
Niţel necazul ce-apasă.

De-o palmă străină te aperi
Când ea spre tine se'ndreaptă,
Doar palma deschisă, de-i ceri
Ajutor, o strângi împăcată.

Străinii din drum dureri vechi
De văd, se duc mai departe,
Uitând, că în viaţă prea des
Se aleg loviţi pe din spate.

Revino-ţi în fire şi lasă-ţi
Pe ieri mânia de mâine.
Ajută-ţi vecinul, destupă-ţi
De-l ierţi, pumnalul din tine.

PRELUDIA DE MÂINE

Izvorul apa-şi strânge din greu cu picătura,
Se scurge în şuviţe, mărind încet măsura.
Ştiinţa, ca izvorul, cu legi amănunţite,
Apune pe la tâmple, pe barbe'ncărunţite.

Tezaurul de veacuri, prin cărţi mari încuibate,
Adună minte trează, spre fapte îndreptate.
Deşteaptă şi tăcută îi cea parte-ofertă
De-aşteptă'n modestie în cartea din copertă.

De eşti copil-izbândă, tu mâine vei obţine
Tot ce părinţii astăzi n'au reuşit să'mbine.
Organizează-ţi mintea, deprinde-o să lucreze,
Căci oboseala-i trece, de-i pusă să vegheze.

Azi lapoviţa vieţii de mâine va depinde,
Învaţă-te să cauţi, spre cărţi ţelu-ţi întinde.
Triumful existenţei prin chin se plăsmuieşte
Iar idealul soartei prin muncă-l dobândeşte.

Superba-ţi tinereţe n'o risipi zadarnic,
În tine e preludia, căci haosu-i amarnic -
De spaţiul s'a'ntinde'n lumini peste hotare
Precum un fascicol s'ar strânge'n buzunare.

PRIMĂVARA

Toată ziua ninge, cu petale plouă
Căci azi eşti mireasă, Primăvară nouă.
Se întind pe drumuri, prosop pentru colaci,
Mândră ţi-i coroana prinsă pe copaci.

Pe procop străluce pâine cu soare,
Pentru prier-mire aşa înviorare.
Vălul alb ca spuma freamătă în vânt
Răspândind mirozna dulce pe pământ.

Oaspeţii, nuntaşii poposesc prin iarbă
Îmbrăcaţi de nuntă, se grăbesc degrabă.
Se aştern agale nori de zahăr mici.
Pe petale-umflate-s mii de licurici.

Roua cristalină-i astăzi druşcă mare,
Pe fundiţă pietre nestemate are.
La pomii vornici, mândrilor flăcăi
'N piept le prind petale albe din văi.

NUNTA

Prierul ca Primăvară
Nuntă mare'ncepe-afară.
Au pornit de sărbătoare,
Pregătiri fermecătoare.
Vin cocorul c'o cucoară
Ca nănaşi la Primăvară,
Druştele-s din floricele
Şi mai mari şi mititele.
Toţi lucrează încordat,
C'aşa nuntă mi-i pe plac.
Nuntă nu de-o zi, de două,
Ci de nouăzeci şi două!
În râu racii prind moluşte
Să le pună la găluşte.
Albinuţele-aduc miere,
C'aşa obiceiul cere.
Piţigoii cern făină
Din copaci spre rădăcină.
Toţi gândacii fac colacii
Fluturaşii toarnă macii.
Fac lalelele cunună
Pentru nun şi pentru nună
Ş-apoi mândrii ghiocei
Prin cunune prin scântei.
Cântă toată ziua iară
Greieraşul la vioară,
Viorelele susţin,
Sună gingaşii senin.
Toba-i la ciocănitoare:
Cântă la porăitoare.
Ce serbare colorată
Şi de musafiri bogată!

FLOAREA SOARELUI

Pe floarea soarelui, puţin mai aparentă,
Căzu o picătură transparentă.
Miracolul culorii o admiră:
-Vai, soare rece, iată ce mă miră!
Şi legănată de ulcioarele uscate
Chemă în ajutor surorile fârtate:
-Veniţi c'avem de lucru pe o noapte
Vom răspândi parfumurile scoapte.
În fagurii de răsărită înflorită,
Mai cade-o picătură răcorită.
Şi în curând toţi fagurii spălaţi
Se legănau în vânt înmiresmaţi.
Tulpina'nviorată se îndoaie,
Îi mulţumeşte vântuleţului de ploaie.
Se'nchină floarea soarelui la lună:
-Satisfăcută-s, soro, noapte bună!

PERECHEA

Tot ce azi pe lume trece
E făcut pentru pereche,
Ziua, noaptea îs legate
Pe vecie cununate.
Prierul şi Primăvara
Ne previn că-i cald afară,
Vara vine în perechea
Soarelui, de-i stea cam veche.
Toamna plină, durdulie,
Tot cu vinul e dulcie.
Numai Iarna, dacă-i rece,
Şi-a luat moşneag pereche.
Şi tot pomul roditor,
Are fructul trecător.
De Pământ Apa se ţine,
Omului să-i fie bine.
Omul fără de pereche,
Ca o umbră neagră trece,
Geaba bea, geaba mănâncă,
Ca o râpă mai adâncă.
Şi perechile-s din fire,
Cu menire'n prelungire.
Căci fiinţa fără pui,
Ori că este, ori că nu-i.

LA PESCUIT

Zorile au răsărit,
M-au trezit la pescuit.
Soarele mă urmăreşte,
Nu-mi pripeşte nici un peşte.
La amiază pe furiş,
Mă dosesc într'un tufiş.
Undiţa din mâna mea
Nu-mi ciupeşte cât n'aş vrea.
Soarele puţin jenat
Prin frunziş s'a'mprăştiat -
Ştie că-l iubesc prea tare
Fie ziua cât de mare.
Se strecoară printre pomi,
Prin strug de salcâmii moi.
Mireasma din floarea albă
Mi-o'nfăşor la gât ca salbă.
Se plelinge-a lui strălucet,
Dus de raze intră'n cuget.
Mi se bagă sub pleoape
Parcă-ar fi deja mioape.
M'a trezit un plescăit
S'a prins soarele'n cârlig.
Când trag undiţa mai tare
Pe-un păstraş îl scot călare.

NĂRAVUL

Pe petale un bondar
Zumzăie autoritar:
-Tu ce cauţi, iar nectar
De-mi dai buzna la hotar?
Fugi colea din locul meu
Ori te'mpung cu acul rău!
De albină eşti cam mică,
Iar de soră, nu-mi sta'n pică.

Albinuţa îngrozită,
De-al lui zumzet asurzită,
A zburat pe altă floare -
Mai departe de strâmtoare.
- Veninos mai eşti, părinte,
De ţi-ar face miere ghimpul,
Dulce suc, nectar sorbind,
Îl transformi doar în venin.

Şi'ntre oameni diferit
Tălmăcit e ce-au citit:
Din poveţe ia ce vrea
După stricăciunea sa.
Căci năravul din născare
N'are loc spre îndreptare.

IMN BOBULUI

Ştii tu bobul cum se creşte,
Câte încercări păşeşte,
Când plugaru'n sol îl culcă
Şi cu brazda îl astupă?
Gras pământul îl hrăneşte,
De duşmani îl ocoleşte
Pân' ce firele verzui
Nu răsar sub cer căprui.
Vântul proaspăt răcoreşte
Gingaş frunzelor şopteşte,
Taina vieţii o'mpresoară
Dintr'o vară'n altă vară.
De la soare ia căldură
'N spic să-şi facă coafură.
Ca fasolea bobul crească
Spicu'n sărcinat să nască.
De la tata ia sudoarea,
De la ploaie - scăldătoarea,
De la lună ia culoare
Galbenă la cingătoare.
- Vai ce soare-mi creşte'n frunte,
Spune spicelor cornute.
Paiul trainic, din piernuţe,
Poartă boabele'n hăinuţe.
Spicul viu lângă altare
Seamănă c'o lumânare
Iar prin raza lui semeaţă
Prinde roua ce-i dă viaţă.
De la aripi călătoare
Ia mirozna mişcătoare.
Îl ajută fiecare
De la mic şi pân' la mare.
Se revarsă'n zări fierbinte
Grâu'n valuri spumegânde.
Toarnă tata motorină
Pentru brazde la combină.

DOR DE TATĂ (cântec)

M'am născut orfan pe lume
Şi n'am tată cui îi spune.
În război căzuse tata
Şi-a rămas singură mama.
Vreau să-l văd şi n'am răbdare
Da'ntr'acolo nu-i cărare,
M'aş duce nu m'aş întoarce
Dar cu mama ce aş face?!
Vreau să-l iau de mâini pe tată
Să ne vadă lumea'n stradă,
Unchiu-i blând şi mă mângâie
Nu aşa cum 'mi place mie.

Refren:
Dor de tată, dor de tată...
Nu-l văzusem niciodată.

VINO, TATĂ (cântec)

Vino tată să mă iai
Că aicea nu-i de trai,
Vino tată să mă iai,
Chiar de alţi copii mai ai.

Mai bine'n război mureai,
Decât singur mă lăsai.
Nu te aşteptam la poartă,
De ştiam că nu am tată.

Toţi copiii au un tată
Strânşi de mână merg pe stradă,
Îi văd zilnic printre gard
Stând cu alţi copii în prag.

De-ai plecat în ţări străine
De ce ai uitat de mine?
De trăieşti aici pe-aproape,
De ce vremea ne desparte?

ŞOARECELE ŞI ŞOBOLANUL (fabulă)

Pândit fiind de-o mâţă
Un şoarec speriat
În altă găurică
Din spaimă s'a băgat.
În ea, pe paturi 'nalte,
Dormeau graşi şobolani
Pe pierne afânate,
Pe masă-aveau gâscani.
Şocat peste măsură
De raiu'mbelşugat,
Pe cel cu blana sură
Ca frate, l-a'ntrebat:
- Şi, cum de ai revanşă?
- Am funcţie, gândesc,
Distribui după faptă
Avutul cel obştesc.
Capcanu-mi iau ca armă:
Pun grâu în vârful lui
Gâscanului ca hrană
Ori cloşcăi cu dulci pui.
Şi astăzi tot guzganul
Îi şoarecul de ieri
De'n lege e motanul
Tot şef e pe averi.
Împarte după carte
Surplusul din ambar
La fine-mi face parte,
Cui bobul, cui un car!

OAIA ŞI ŞARPELE

O oiţă'n strai bălan
Vede-un şarpe mic, orfan.
Îl jeli: - Te-oi legăna
Şi-n lăptică te-oi scălda.
L-a culcat la cald, că-i rece.
- Vara vine, timpul trece,
Lapte dulce-i aducea
Şi la sân îl încălzea.
Şarpele din ochi creştea,
La culoare se schimba,
Din micuţ şi oropsit
Mândru se făcu, voinic.
Când ieşi din iesle-afară
Pielea-i strălucea solară.
Se urcă'n copac colac
Şuierându-şi după plac.
- Lapte proaspăt vreau, şi iute,
Mergi la mamele cornute.
Oile pornise'n car
Lapte să-i aducă'n dar.
Însă pofta nu-i trecea
Şi mai rău ameninţa:
- Vă omor pe toate-odată
De n'am lapte la comandă.
Un arici, din întâmplare,
L'a'nţepat cu ghimpii tare.
Printre tufe l-a târât:
Noapte bună, în sfârşit!
Şi'ntre oameni sânt poftoşi,
Mercantili şi veninoşi,
Tot ce are cineva
Pe nimic şi-ar procura.
Să nu uite că'n tufiş
Ca pe şarpe-l trag pieziş.

IUBIT IERI, MÂINE

Privirea ta, cea caldă,
O simt toţi, căci îi scaldă.
Grămadă simt că-i bine,
Ai fost iubit ieri, mâine.

De ai scăzut întâmplător
Copiii vin în ajutor.
Afirmă: - O să fii bine,
Ai fost iubit ieri, mâine.

Când toamna îţi depune
Petale albe'n frunte
Ai tăi zic că-ţi stă bine,
Ai fost iubit ieri, mâine.

Şi când de boală stai la pat
Iar toţi au chip îngrijorat,
Întreabă: - Ţi-i mai bine?
A fost iubit ieri, mâine.

Când de boală săcerat
Pe patul morţii aruncat
Te plâng, că nu ţi-i bine:
Ai fost iubit ieri, mâine.

Privirea încă-ţi caldă
De pat pe toţi îi leagă
Şi vor să-ţi fie bine.
Ai fost iubit ieri, mâine.

DECORATĂ

Printre frunze soarele
Îşi destramă razele.
Cu o rază mai semeaţă
Mi-a pictat pistrui pe faţă.
Mi-a juchit nasul de-un strai
Iar sub dânsul flori de mai.
Eu îl spăl îngrijorată,
Şi mai tare se arată.
Să-mi desene câte-o vrea
Că pe nas or încăpea.
Fratele m'a întrebat
Cam de unde le-am luat?
- Soarele m'a decorat
Pentru lucrul devotat.
Mi-a încape, dacă-i cer,
Câte stele sânt pe cer!
Le port mândră şi-n spinare,
Las să ştie fiecare.
De lucrează în grădină
Decorat va fi ca mine.
Vreau şi tata să le vadă
De plecăm iar la livadă.

PLOAIA DE VARĂ

Cerul siniliu destramă...
Astrul în săgeţi de foc
Scapă întristat prin vamă
Picături hoinare'n joc.

Ploaia limpede de vară
Scaldă soarele'n lighean,
Rândunelele nu zboară
Stau sub streşine la geam.

Cucostârcii în cuibare,
Sus, în vârf de telegraf,
Feresc ouăle de ploaie
Că's ciocnite de puştani.

Ploaia caldă abureşte
Drumul, florile'n câmpii,
Prin băltoace se zăreşte
Zbenguire de copii.

GÂNDACUL (fabulă)

Un gândac pe sub ambar
Făcu boţ din băligar
Şi-l ducea de prânz la masă
Rostogol prin iarba deasă.

Bulgărul mereu creştea
Şi pe spate-l apăsa,
Greu îl ridica la deal
Printre urmele de cal.

Multe hopuri, spini şi scai,
Le-a trecut cu chin cu vai.
Când să-l tragă'n vizuină
Vrăbioiul hâţ-popâţ:

Bulgărul i-a ciugulit,
De aripă l-a ciupit.
Cum era să se întoarcă?
Hai alt cozonac să facă.

Dacă ai copii, la fel,
Te-ai griji şi tu niţel.
Eu, fiind mărunt de tot,
Mi-i hrănesc aşa cum pot.

Orice inimă măruntă
Pentru viaţă iute luptă.
La înec de-un pai s'apucă,
Spre păgânii crunţi s'aruncă.

PĂHĂREL

Păhărel, eşti bun de gură
Când eşti plin cu băutură.
De te ţin de un picior
Îţi simt gustul cu amor.
Păhărel cu'nvârtitură
Tura ta îmi împle gură.
Bun e vinul cel spumos
De-i băut cu-n om frumos.
Păhărel cu ieşitură
Ghiurghiuliu îmi vii la gură.
Bine-mi place să-l cinstesc
Lângă neamul strămoşesc.
Păhărel cu vinul tare
Te ciocnesc cu poftă mare,
Pentru rude nu jelesc
Şi-un butoi moldovenesc.

GURMANUL

Licuriciul noaptea luminează,
Omul face negru în amiază.
Freamătă pădurea'n liniştire
Omul rug i-aprinde'n pârjolire.

Ca fiinţă gânditoare, spune:
Omule, de ce-ai venit pe lume?
De-ai venit să pustieşti natura,
Ori la rele să nu-ţi tacă gura.
Să porneşti nevoi distrugătoare,
Să'nmulţeşti calamnităţi fatale.
Nu veneai deloc în lumea asta
Nu te-ar blestema natura moartă,
Nu piereau fiinţe neumane,
Nu-ţi urau plăcerile gurmane.
De-ai venit s'o faci mai ordonată
Fie-ţi fapta binecuvântată,
De-ai venit s'o aperi de năpaste
Şi de orice întâmplări nefaste
Nu-i mai potrivită'n lume fire
Care lasă dulce amintire.

VĂNTUL

Bate-un vânt de primăvară
Legănând colb cu vapori,
Soarele pluteşte-afară
Ca pe valuri, printre nori.

Suflă vântul pe sub sârme
Şuierând suprinzător,
Poartă ramuri peste gârle
Şfichiuind ne'ndurător.

Puişorii fug sub cloşte
Scoţind ciocul prin peniş,
Zboară'n aer câte-un peşte
Aruncat de-un val peziş.

Lecăiesc în geamuri frunze -
Zburdă'n aerul imens,
Printre poale se ascunde
Să înceapă mai intens.

Unesc cerul cu pământul
Nori de praf sur cu nisip,
Şi slugarnic se închină
Tufele în verde chip.

Astfel iarna fuge iară,
Scăpărând, tunând, gemând.
Se întorce'n glie,'n ţară,
Vara caldă, fluturând.

BROSCUŢA

Într'o baltă o broscuţă
Se scălda prin stuf goluţă.
Gura mare, cât o burtă,
No'nchidea nici pe-o minută.
Când colo zări o raţă
Îmbrăcată'n alb, semeaţă,
Ş'o întreabă: oac, oac-oac?
Ea-i răspunde: mac, mac-mac!
- Lasăţi haina, ne-om scălda,
A'nnota te-oi învăţa.
Prinde-mă, de poţi pluti,
Pe sub apă mă-i găsi.
Raţa vrea ca s'o ajungă,
Coada nu i se scufundă.
Dă grăbită din picioare,
Râia râde'n gura mare.
De pe mal un cocostârc
Vede raţa gâfâind.
- Stai, cumătră, îţi promit
De o prind, pe loc o'nghit.
Gâtul ciocului s'a'ntins
Broasca şmecheră a prins.
- Să nu te mai răţoieşti
Că în guşă-mi nimereşti.

VICEVERSA

Mai dăunăzi un bărbat
A pornit cu şeful cearta,
S'a întors acasă beat
Şi crezând că-i ţine poarta,
Rău amica şi-a mustrat.
S'a culcat şi a visat
Cu soaţa că nu-i unire,
Iar dulăul dezlegat
Spre a lui nedumerire
A fugit şi s'a'mbătat.
Încercând în două labe
Ca stăpânul său să meargă
A căzut, s'a tăvălit,
Şi cu greu, în patru labe,
Spre dimneaţă s'a târât.
Şi din prag porni să'ncerce:
- Dă-mi pe dinte, de mâncat,
Mămăligă nu prea rece
Şi un borş nu prea sărat.
Şi mai iute, pofta-mi trece.
Când stăpâne te'ntorceai
Eu la poartă te'ntâlneam
Îţi dansam, cum îmi cereai,
Împreună ne culcam,
Eu de pază, tu dormeai.
Nu fă tarăboi în sat,
Ce mă faci de râs măi, vere,
Unde noaptea ai îmblat
Ai dat gust de păhărele,
Ş'acum umbli ca turbat.
El, dulăul, uite-i cere
Sărutări, de-i turmentat
Îl alung, a mea părere...
Printre pleoape, degajat,
Soaţa-şi vede, ce plăcere!
Ilenuţo,'n orice floare
Este'n mijloc câte-un soare.
Dar în patru floricele
Ştii câţi sori găseşti în ele?
- Numai unu-i începutul
Şi-l iau toate cu'mprumutul!

DAC'AM FI ŞI NOI AŞA

- Ştii că Soarele se'nsoară
Şi-şi ia Luna, că-i fecioară?
- Să nu faci, bade, păcat,
Că demult s'au însurat.
Şi copii au câte stele
Şi mai mari şi mititele.
Noaptea luna îi păzeşte,
Ziua tata-i încălzeşte.
Dac'am fi şi noi aşa
Nici o stea n'ar mai cădea!

PERMIS PROMIS

Viaţa-i dulce prin făptură
Pentru cei ce'n creatură
Prin nimic n'au avansat
Când spre vârf permis le-au dat.
Bine-i când motanul tace
Vrând cu soarta să se'mpace,
Dar de merge'n apărare
Când atacă - n'ai scăpare.
Ea de curge'n dungi tărcate
Şi de leac, şi pentru moarte,
La daltonici e vărgată
'N negru-alb, de ceartă'n soartă.
Vreau să fug pe-ascuns de ea,
Dar ursita îi a mea.
Mi s'ascunde'n oală goală
Ori mi-împinge cursa'n boală.
Şi la toţi decurge bine:
Ieri mai bine decât mâine.
Nu ştiu de mai încasăm
Vreun acces la oxigen.

TREABA

Mingea pân' târziu jucasăm,
Pe'nserat pornii acasă-mi.
Mă temeam, dar luna blândă
Mi-a prins umbra mea de pândă.
Merg cu umbra într-un pas
Şi de dânsa nu mă las:
Îi mai lungă decât mine
Şi la frică-mi prinde bine.
Când colo îmi iesă'n cale
Un dulău cu umbra'n şale,
Umbra-i mare, de-un viţel,
Dar s'au speriat niţel.
Când pe noi ne-au întâlnit
S-au oprit pe loc smerit.
M'am îmbărbătat puţân
Dar tot merg cu frica'n sân!
Mă apropii cătinel
Şi-l cunosc pe Tărcuşel!
Toţi truspatru, îndrăzneţ,
Am sărit şi-un gărduleţ.
M'a luat în braţe tata,
Cina m-a mustrat, că-i gata.
- Treabă, zic, avu-i în sat,
Şi adorm la mama'n pat.

INCENDIUL

În incendiu, sus pe stâlp,
Spânzurată luna arde.
A legat-o vreun păgân
Şi-a aprins-o cu pitarde.
Toţi vedeau cum arde'n vânt
Luna nouă cam smerită.
M'aş sui în vârf s'o sting
Apă n'am, n'am nici dorinţă.
Pe jumate s'a topit.
I-a rămas un strop de pară
De ardea mai domolit,
Lumina lungei nopţi de vară
Pâlpâie la stâlpul meu,
Se zărea mai mult de-o hrincă.
S'o dezleg îmi pare rău
C-am s'o scap în colb mi-i frică.
Pe la miez de noapte, geamul
M'a trezit din pat, orbit,
Arzând ştreangul suie dealul
Luna nouă'n zbor grăbit.
Luna, una,'n cer apune,
S'o iubim s'ar cuveni.
Iar natura-i pentru-o lume,
S'o păstrăm ar trebui.

CALUL POPII

Ziua limpede de vară
Împle spaţiu'nalt, senin.
Prin crenguţe, uite, zboară
Calul popii cel divin.
El planează pe petale
Să ia gustul la nectar,
Cu aripile agale
Se avântă pe ambar:
Prinde razele în rouă
Când e ziua către zori,
La amiază, de nu plouă,
Pofta-şi varsă'n iaz cu spori.
Dă din coadă a bineţe,
Duce'n zbor insecte mici,
La petreceri, pe ospeţe,
Elizeu e de pitici.
Doarme'n miez de floare coaptă
Cu aromă îmbătat,
Legănat în dulce şoaptă
De amar catifelat.
Libeluţa răbdătoare
Îl aşteaptă'n nopţi căprii
Ca femela‘ncrezătoare:
Să se'ntoarcă la copii.

SPERANŢA

Printre dealuri cade grabnic,
Se coboară'n râpi adânci
Bezna nopţii, monstru straşnic.
Bezna dă, venind în brânci.
Umbrele de frasini intră
În tunelul nesfârşit,
Împletind în zid s'avântă
'N spaţiul cel imens, lăţit.
Tot dispare'n întuneric,
Tot s'ascunde'n casa lui,
Doar drumeţului amarnic
Îi străluce steaua lui.
Frica'ntunecoasă-apasă
Peste ochiul încordat,
Se strecoară'n sân cu gheaţă
Fiorul încororat.
Multă vreme tot înghite
Neagra noapte'n jur foşnind,
Iar năvala lui se simte
Pân' în zori acoperind.
Noaptea, bezna-i nesfârşită.
Când de pază-s zori dormind
Soarele de se ridică
'Ntinde ziua licărind.
Fie noaptea cât de'mflată,
Cât de lungă n-ar dori,
Zori de zi o'nghit îndată
Soarele de-a răsări.
Nu ştiu unde se cuprinde,
Ce imense-a cuceri.
Una ştiu: că zarea'ntinde
Noptea'ntreagă zi de zi.
Şi în viaţă răul negru
Când te-acoperă subit
Speră să găseşti superbul
Din impas deznodământ.

ŞORICĂ

În ciorap la bunicuţă
Şoricelul a iernat,
Îşi făcu o găurică
Ca să iasă la mâncat.
Lână toarce-o pisicuţă -
Ascultând de la bunică
Lungi poveşti, căci iarna-i grea -
Care lâna subţia.
Simţind miros de cărniţă
Pâine albă nu mai vrea.
- Ia-o de la vârful cozii,
De la chiţ-chiţ, de-i putea!
Ea-l ademeneşte'n frâu
Pe şoric cu'n boţ de grâu,
- Las, că-mi place şi pânica
Din ciorap de la bunica!

PROMISIUNEA

Zace mama'n pat bolnavă,
Ochii palizi i se spală.
Printre firele de păr,
Licăriri, ce nu prefer.
O privesc pe sub broboadă
De prin stratul de zăpadă:
- Vin la mama, soare bun,
Să-i destrămi omătu'n scrum.
Ca un înger scump, iubit,
În trei zile-a'mbătrânit.
Lasă-i fire negre'n tâmple,
Fă minunea să se'ntâmple.
Îţi promit c'am s'o ascult
În tot lucru-am s'o ajut,
Prin puterea ta divină
S'o ridici iar la lumină!
M'a scula, copilul meu,
Grija pentru voi mereu.
Să vă văd crescuţi aşa,
Cum tăticu vă dorea!

ÎNCORNORATUL

Mi-ai pus coarne râşchirate,
Nu de cerb.
Ca să nu te'mpung în spate,
Când te'ntreb.
- Ce mă laşi, când verzi sânt fagii
De prăpăd?
Sânii albi mi-mpung obrajii,
Când îi văd.
Zace dorul tău în mine,
Grav bolnav.
Nici nu ştiu, dacă-i mai bine,
Că-ţi sânt sclav.
Nu-mi văd coarnele din frunte
Dinadins.
Rău nu vreau să ţi se'ntâmple
De-s respins.

HOLTEIUL

Foaie verde flori de tei
Dulce-i viaţa de holtei.
Floare roşie de mac
La holtei femei le plac.
Cam lunar la aucţion
Vine badea Arion,
Pune casa de vânzare
Sub ciocan la acuzare.
Vin muierile vădane
Cu nădejdile'n căpcane
Căci arvonă ia Arvinte,
Dragoste, şi nu le minte.
La ulcica cu plăcinte,
Cere dragoste Arvinte,
Dar acontul nu-l întoarce
Dacă termenul se stoarce.
Presăraţi pe cărăruşă,
De la poartă pân' la uşă
Îi cresc macii înfloriţi,
Roşiori, mai spălăciţi.
Orice floare-i o muiere
Ce-i vru casa ca avere,
Când le vede prin musteţe
Dă bineţe cu blândeţe.
Îl ademenesc cerceii
Din urechile femeii,
Ar vinde-o la toate-odată
Dar haremul nu se'mpacă.
Bată-l naiba de bărbat,
Câte fete-a încurcat.
Doar statistica arată,
Parte are orice fată.

O ÎNDOIALĂ

Văd cum, într'o seară, nepoţica mea
Admira, în tihnă, luna lângă-o stea.
- Veşnicia, uite, tot îmbătrâneşte
Pe jumate-i moartă şi'ncă tot sclipeşte.
Multe stele moarte am văzut căzând,
În apusul vieţii încă licărind.
- Ei, bunică, luna-i în spumosul mai
Şi-i în floarea vieţii, tânără'n alai.
În amiaza nopţii luna spălăcită
Scapă câte-o rază'n viaţa-mi ofilită.
Mă'ndoiesc că dânsa n'a îmbătrânit,
Raze rare, sure'n capu'ncremenit.
Zbârcituri şi pete are presărate
În priviri de iarnă jalnic zbuciumate.
Greu aburcă dealul, cade's jos, aval,
Doarme pe jumate, când se scaldă'n val.

BURETELE

Un lac şi-o baltă seacă
De-s cu'n pustiu vecini,
Un vierme'n miez usucă
Şi-un pom din rădăcini.
Uşor a pune piedici
În slăvi când te ridici,
Dar poate să se'ntâmple
Să cazi di nou aici.
O lună moartă-astupă
Gigantul soare'n cer.
Butoi cu miere strică
O lingură de-oţet.
De ce o mare-i mare?
Nu neagă râuri mici?
De ce un astru-i soare
C'aprinde şi pitici?
De ce avem o gură,
Nu două, ca urechi?
Şi doi ochi? Ca s'auză,
Să vază, fii buret.
Docil fii în ştiinţă,
Din limbă rar să dai -
O'nveţi din trebuinţă
Şi'mbib-o de nu vreai!

TIMPUL TRECE

Cântă-un tril privighetoarea,
Eu întind o şuierare.
Pân la vara următoare
O s'o'ngân ca o vioară.
Creşte barza în picioare,
Căci le ţine'n scăldătoare.
Întru'n apă pân' la gât
Poate cresc mai iute-un pic.
Bradul freamătă'n albastru,
Când stau iarna la fereastră
M'oi scălda cu apă rece,
Că-s voinic şi timpul trece.

PIELEA DE ŞAGRI

Un tată'n pat de moarte
Chemănd feciorii săi
Le-a dat de masă-o faţă
Cu tot farmecul ei.
Fiind flămânzi, s-o'ntindă,
În faţa lor pe jos.
Când pofta o să-şi prindă
S-o strângă iar pe dos.
Cu răposatu-n casă
Se puse pe ospăţ,
Mai n'o strângeau la masă
Chemând tot noi drumeţi.
Mâncau dormind la masă,
De lucru - nici gândeau!
Se micşora mătasa,
Bucatele răreau.
Curând se roase faţa
De cupe, de belşug.
Uitând, că prinse tata
La uşa lor belciug.
Când s-au trezit feciorii
Chiar apa dispăru,
I-au apăsat fiorii,
Risipa apăru.
Nici masa fermecată
N'ajută la golani,
Doar munca încordată
Ne scoate din grei ani.

CRESC CU ÎMPRUMUT

Păru-mi dă prăsade coapte
Tata - dulciuri, ciocolate.
Mărul - mere, cerul - stele,
Iar bunica jucărele.
Mama-mi coace franzeluţa
Iar bunelul mă dă huţa,
Pomul - vişini şi cireşe,
Tufa - pomuşoare-alese.
Fratele, dacă-i mai mare,
Chiar mă portă în spinare.
Numai eu nu fac nimică,
Toţi îmi dau, că-s mititică.
Poate c-aduc la pisică
Pâine dulce şi lăptică,
Scot broscuţa din băltoacă
Că-i micuţă şi se'neacă.
Pun gândaci cu burta'n sus
La bronzare, şi-i usuc.
Mai rup spinii de la viespe
Ca să nu ne mai înţepe.
Am scos râmele la soare
Că'n pământ li-i frig, îmi pare,
Puişorul de găină
L-am scăldat, dormea'n ţărână.
Am culcat buboci în pat
Ca să doarmă la curat.
Fac şi eu ce pot, ajut
Pe cei mici cu împrumut.
Cu toţi, pân' om creşte mare
Ca şi mine, au crezare.
Datoria ştim oricare;
Nici nu piere, nici nu moare.

LUNG E DRUMUL PÂN' LA TINE

Şi-a luat drumul călare
Plopi, mesteceni în spinare,
Se'nconvoaie de-aşa cale,
Pomii freamătă a jale.
Şerpuieşte'n sus şi'n jos
Prin sforţări, anevoios.
Sună frunza'n vânt uşoară
Ca arcuşul la vioară.
Lung e drumul pân' la tine
Peste dealuri şi coline,
Poartă dealul nori în spate
Dorul numai de-l răzbate.
Dar ajuns în vârf de deal
Se opreşte lângă mal.
Râul calea i-a tăiat,
Drumul a descălecat.
Zac mesteceni încleştaţi
Lângă maluri răsturnaţi,
Peste apa clocotindă
Numai dorul să se'ntindă.
Vezi stejarii tot rămân
Cu dureri aprinse'n sân,
Flori de plopi se văd plutind,
Printre doruri lunecând.

PLECAŢI DE LA VATRĂ

Trei ferestre amorţite
Nopţi întregi nu aţipesc
Cu privirile ţintite
După brâul ciobănesc.
Amintirile stau pază
Sub ferestre în toiag,
Dintre stele se coboară
Luna veche pe pervaz.
Stă căsuţa ce se stinge
Pe o buză de deal alb,
Iar la streşine se strânge
Nouraşul cu fulg dalb.
Drumul fuge de la vatră
Perindând copilării,
Câinele legat mai latră
După jocuri, ştrengării.
S'ar porni casa din urmă
După voi a va-aduna,
Dar lăcatul de la poartă
Ruginit nu vrea s-o dea.
Fumul scoate rotocoale,
Se ridică din hogeac.
După sobă iesă'n cale
Să vă cânte-un chiriac.
Veniţi fiilor, de doruri
Prunul se usucă'n prag,
La fântâna cu izvoare
Apa murmură şirag.
Tata face cărăruşă
Prin zăpadă zi de zi.
De veţi bate'n zori la uşă
Tot v'aşteaptă a sosi.
Amintirile-s prezentul,
N'au trecut, n'au viitor.
Pe sub tâmple bate'n centru
Inima şuierător.

MOTĂNICĂ

Într-o zi, cam la amiază,
Mâţa pleacă la vânat.
Căci degrabă înserează,
Iar Meucă n'a mâncat.
Şezi la soare cumincioară,
Ce te lingi pe botişor!
În curând vin din cămară
Cu vreun şoarec mărişor.
Motăniţă nu-i prostuţă,
Mult la soare n'a şezut,
Simte blana i-i călduţă,
Urcă'n pom şi ce-a văzut?
Umbra ei cât îi de mare
Sare după ea'n copac.
Hai, ajunge-mă sub floare,
Asta, soro, mi-i pe plac.
Dar crenguţa ascuţită
Umbra ei a schilodit.
O zări zăcând lăţită
Şi Meucă s'a 'ngrozit:
- Miau, mămucă, vin' de ia-mă,
Vreau nespus să te cuprind.
Bate vântul şi mi-i teamă
Că lângă umbra'n jos mă'ntind.

OMENIA

Printr'o ferestruică mică
La o casă'mbătrânită
Văd pe pat lângă ungher
Un moş vechi privind spre cer.
Cruce îşi făcea timid
Şi pe Domnul mulţumind
Pentru pâine, pentru sare,
Pentru suflet că-l mai are.
Mulţumit e c'a lucrat,
C'a ajuns seara la pat,
Iar cămaşa de n-o are
Păi n'o are fiştecare.
Mulţumind de sănătate
Că-i mai bună decât toate,
Nu-i ceru televizor
Mâine poate vreun tractor.

În palatul fermecat
Zace regele la pat,
Împânzit de pagi luxoşi,
Împrejur medici sfătoşi.
Multe leacuri, doftorii
A'ncercat, dar ca'n pustii
N'are boala'n rege leac,
Fiincă boala-i la stomac.
A mâncat tot ce-i mai bun
A băut pân' în ajun,
N'a poftit de încercare
Pâine neagră şi cu sare.
La om viaţa-i trecătoare
Fie mizer el, ori mare,
Bine-ar fi oricând să ştie
S'o trăiască'n omenie.

PORECLA NEAMULUI

Era un om care avea
În mare sărăcie
Sandale vechi, ce le purta
Prin sat ca avuţie.
Peste un timp făcuse rost
De niscaiva parale
Şi a plecat la iarmaroc
Săşi cumpere sandale.
Pe cele vechi le lasă'n drum
Cum îi ceru nevasta.
Dar până'n seară îl ajung
Pocitele... şi basta!
Din omenie i le-au dat
Crezând că le pierduse,
Şi'n ciudă el le-a aruncat
În gârla ce trecuse.
Un copilaş vecin din fund
Le scoate, când se scaldă,
Le-a cunoscut şi bucuros
I le aduce'n grabă.
Fiind avut: cum ar scăpa
De cele sandalete,
Ca de-o poreclă ce cândva
Ne-o dăm în tinereţe.
Şi azi respectu-i după trai
De-am fi şi'ntr'o ureche,
Ne recunoaştem după grai
După-o pereclă veche.

MOLIPSIREA

Nopţi cu pistrui
Şi ochi căprui
La geam m'ademenesc.
De vrei să-mi spui,
C'amorul nu-i,
Mă laşi să mă topesc.
Cuvântul mut
Ucide slut
De taci, privind pe-ascuns
Odor nestins,
Ridică'n vis
Jăraticul încins.
Nu mă uita,
Nu mă lăsa,
De tine-s molipsit.
Privirea ta
N'o pot uita,
Mă arde chinuit.

NEPOŢICA PRIMĂVARA

Moş Gerilă-a'mbătrânit
Nepoţica aşteptând.
- N'aţi văzut-o cineva
Pe colinele cuiva?
Poartă fustă colorată
Cu aromă presărată,
Prinşi de brâu mici licurici,
Pe la poale-i vezi furnici,
Cu aripi de fluturaşi,
Cu picior de toporaşi.
Pe fundiţe-s buburuze
Cu petale roşi pe buze.
În cosiţe-s vii izvoare,
Vocea-i tril de călătoare.
Unde nepoţica-mi calcă
Se adună solu'n valcă.
O aduc cucoarele
Dintre zări, cu soarele.
De sub talpele-i fierbinţi
Ghiocei răsar grăbiţi,
Pe coroană's rândunele
Pe sprâncene-albăstrele.
O cunoaşte fiecare,
Ce nepoată moşul are!

HAOSUL VISELOR

Somnu'n tihnă-i îngeresc
Slugarnic şi plăcut.
Somnu'n zbucium sufletesc
E zero absolut.
Că-i mai greu ca universul,
Mai adânc ca iadul,
E mai lung ca infinitul
Şi-i mai strâns ca laţul.

Cerul nopţii somnoros
Coboară vise'n jos,
Monstrul beznei burduhos
Le alunecă în haós.
Vis pestriţ, vis în culori
Pierind mai sus de nori,
De-i ţepos
Te chinuie şi'n zori.

Visuri mari vin, şi mai mici,
Sub gene se lipesc
Ca vătavul de furnici
Odihna ţi-o hulesc.
Visele mărturisesc
De toate ce-au ştiut
Ce am gândit şi ce gândesc
'S amprentă'n cunoscut.

Văd trecutu'n viitor,
Tot este cu putinţi.
Visul înfiorător,
De la gardă-i la dorinţi.
Vis ieşit din gând ascuns,
Vulgar, neaşteptat,
Gândul tainic a pătruns
În vis neordonat.

Vis smerit şi cumpătat,
Vis împăciuitor,
Ne-aminteşte de-alinat,
De-un vis îndrumător.
Visul dulce ca plăcerea
Ca bolta-i străveziu,

Prin somn de uiţi durerea
Vezi visul argintiu.

SEMENII

Am fundiţă'n păr de flutur
Şi pistrui de buburuză,
Port cosiţele'n corniţe
Ca ieduţii de căpriţe.

Pot să stau într-un picior
Ca şi barza'n bălcuşor,
Zbor la vale'n triciclete
Mai ceva ca un sticlete.

Când ca melcul mă bronzez
Ursul brun înfăţişez.
Nu mă'nec, îs cu colacul
Şi pot înota ca racul.

Printre semeni mă numesc
Puişor, gânsac turcesc.
Văd, mulţi seamănă cu mine,
Dragi mi-s toţi, oricine-mi vine.

LEGENDA ANULUI

Din bolta cerului Prinţ-Soare
Privea'ncântat la Nimfa-Iarnă,
Cea Afrodită ca o ţoapă
Se zbenguia goluţă'n apă.
O îndrăgi la nebunie
Şi'n cer o îndemna mereu,
Îi promitea o veşnicie
Dar ea-i refuză dorul greu.
A acceptat să-i fie soaţă
Sub cerul liber asfinţit,
Iar el acordă aşa soartă
Şi în curând s-au logodit.
Şi nimfa-i naşte o princesă
Venind cu Primăvara'n zori,
Era o fiică jucăuşă
La horă se prindea cu flori.
Crescu la fugă şi matură
Peste trei luni era de-acu
Iar nimfa naşte-a doua oară:
Zugrava Vară apăru.
A doua fiică mai molciţă
Şi mai fierbinte se părea
Scurtase nopţile-olecuţă
Să fie zile lungi dorea.
Dorind să aibă trei fecioare
O'nfăptui pe Toamnă. B'at
De bucurie mândrul Soare
Castel bogat le-a ridicat.
Ca să le aibă la'ndemână
Şi să le vază'n orice zi
Şi-atunci bătrâna Afrodită
Pe Iarnă'n taină-o zămâsli.
Plecând cu Iarna'n depărtare
I-a spus că tatăl i-a murit.
Trăiau în peşteri, fără soare,
În cuibul frâului răcit.
Dar după moartea Afroditei
Isteţul An a reuşit
Cu veşnicia pe vedete
Să le cunune pe Pământ.

PUTINA RUGINITĂ

Un dulău bătrân, legat
La tulpină de-un copac,
Mârâie pe-o căţeluşă
Ce trecea pe-o cărăruşă.
Alerga'n colo şi'ncoace
Cu găinile buimace,
Mirosea fâneaţa moale
Saltând castraveţi în cale.
Pe ghiduşa căţeluşă
O hrănea stăpâna'n uşă
Cu un fel de prânz mustos
La miros miraculos.
De dulăul din grădină
Des uitau fără rutină:
Jerpelit, flămând, setos,
Mesteca flămând un os.
Apa o vedea din rar
În ciubărul spart, murdar.
Toţi treceau, dar nu-l vedeau,
De doseală nici gândeau.
După-o ploaie în amurg
Schelăind încet, prelung,
A'ncetat. Căţeaua egoistă
A şters întâmplarea tristă.
Şi'ntre noi prea poate sânt
La piept reci, în simţământ
Uită de bunei, părinţi,
Ce-au crescut copii cuminţi.

ARŞIŢA STEPEI

Doi ochi de zi şi de noapte
Cerul sur poartă în timp
Păzind cu zorile scoapte
Al arşiţei anotimp.

Răstoarnă pe-o albă turmă
Căldura'n scântei aprinşi
Ţărâna stepei din urmă
Răzbate prin ochii ei stinşi.

În valuri bătrâne căldura
Revarsă tristeţe în drum,
Din colburi se cerne zgura
Pe lunca ce zace'n drum.

Destramă în necăjire
Din pulbere norii rotiţi,
Străbate prin nemurire
În straturi întroieniţi.

Din norii de mahnă fierbinte
Nisipul se scurge topit,
Asfaltul fiert se întinde
Prin pietre împotmolit.

Sub ochii de zi şi de noapte
Cărunte devreme'n culori
Şuviţe de iarbă aşteaptă
Răcoarea de rouă din zori.

Zadarnic fâneaţa uscată
Pândeşte în strop aplecat,
La ruga de stepă crăpată
Nici soarele surd n'a cedat.

MODESTIE

O broscuţă-odată-i spune
Peştişorului de aur:
- Laura cu pietre scumpe
Pentru mine-i din tezaur.
Eu voi fi crăiasa voastră
Şi la gâze pe uscat
Pot trăi în apa-albastră
Tot la fel, a cuvântat.
Se aşează'n braţ la peşte,
Îi ceru cununa lor.
- Fiecare mă numeşte
De azi - rege peştilor.
Îşi chiti pe cap coroana
Bulbucând ochiul spumos.
Când să'noate'n sus la aer...
Ioc, nu poate, cade'n haos.
Fiind grea coroana ţine
Broasca-autoproclamată'n loc.
Fără aer simte bine
Mult n'a duce-o, ci ad-hoc.
A domnit vreo trei minute
Şi îi roagă pe prezenţi:
- Am greşit venind la curte,
Na-vă laura pe veci.
Dacă ştii că nu faci treabă
Nu te ridica în post.
Fă ca broasca, lasă'n grabă
Locul liber, va fi rost!

ZGURA

Pe făţare cu mâncare
Vine Leana la bărbat.
Iar Dănilă ducea calul,
Trăgând plugul de arat.
Puse solniţa cu pâine
Pe-un ştergar brodat, curat.
Singură pe loc rămâne
Şi se-apleacă la spălat.
Când Dănilă se întoarce
Cât n'a căutat nici visat
Văzând malul rupt în apă
A'nţeles că s'a'necat.
S'a pornit în susul apei
Tot strigând în ajutor.
Iar vecinul sfătuieşte:
Înapoi mergi repejor.
- Ei, Ileana'ntotdeauna
Merge împotriva mea,
N'a porni în josul apei
Tot în sus s'ar ridica.
Mulţi Danili şi cu Ilene
În familii se'ntâlnesc:
Unul ceala, altul hăisa
Zgurile de-şi potrivesc!

DĂNILĂ

Vin la râu, se scaldă luna:
- Ia s'o spăl, că s'a pătat!
Mă apropii, se scufundă
Şi'n alt loc s'a ridicat.
Şi de ce o fi fudulă,
Ca Ileana la rândea?
Ce n'aş face, ţine una:
Pe de-a'ndoaselea vroia.

CĂLDURA

Cuibuşorul cască gura
Ca s'afunde'n el căldura
Şi'mpleteşte cu nuiele
Scânteieri de foc prin ele.

Cucu'mparte, pentru pază,
La tot cuibul câite-o rază:
- Cu-cu-cu, nu-s multe tare,
Obosesc la numărare!

Puişorii prin cuibare
Tot ciupesc săgeţi solare
Şi le'mping în guşa goală
Pentru saţ şi pentru boală.

Păsărele'n zbor călare
Vin pe razele solare.
Vrăbioaica cea bătrână
Scaldă soarele'n ţărână.

Numai bufniţa suspină
Fuge'ntruna de lumună.
Ştie, ziua de-i prea lungă,
Zorii nopţile-alungă.

COMANDANTUL

Un bărbat plecat departe
Dă prin telefon porunci:
- Chiar de ţărna ne desparte
Tot ştiu c'am să te ajut.
Când vii de la lucru, uşa
Descuiată să n'o laşi.
Să strângi poama cu mătuşa,
Pentru fân să-ţi iai cosaşi.
Chiar de-i răposat, îi place
Să-l aştepte, 'i face zvon,
Şi-i şopteşte la ureche
Vorbe dulci, cu ghinion.
I-a simţit soţia statul
Şi în spaimă s'a trezit -
"Mortul" doarme'ntins cât patul,
Sforăind şi dezvelit.
În fuguţă-i drege masa,
Pune'n supă pătrunjel,
I-a întins pe pat cămaşa
Şi-l atinge uşurel:
- Am făcut tot cum îţi place!
- Da' de unde ai aflat?
- Păi prin telefon, azi-noapte
Fiind mort, mi-ai comandat.

FARMECUL VĂRATIC

Cum să recunoaştem vara?
După turme de mioare,
După brâul ciobănesc,
După cârdu'n zbor ceresc.
Prin păduri răcoritoare,
Prin mirozne'mbătătoare,
Strigăte de ciocârlii,
Şi prin piscuri aurii.
Pe poteca cu dovlete
La taifas stă cu'n sticlete.
Scaldă ploile în râu,
Când le ţine ceru-n frâu.
Împle doldora de roadă
Pomii, când pornesc paradă,
Îi sclipesc locuri cu grâu,
Suie spicul pân' la brâu.
Farmecul de vară este
Plin de vrajă'n ochi de fete.
Stanul zvelt de căprioare
Îl admiră fiecare.

SĂ NE GRĂBIM

Să ne uimim de cerul siniliu,
De soare, când apune purpuriu,
De aer, de natura'n verde strai,
De adierea vântului în mai.

Să admirăm pisoiul jucăuş
Şi câinele prietenos, ghiduş,
Să numărăm cucorii când revin
Şi ciripit de păsări s'auzim.

De poţi s'auzi, asculţi pân' te'nfiori,
De poţi privi, te scaldă în culori,
De ai miros, parfumele îmbini,
De mai trăieşti, te satură din plin.

Să vezi cum siluete'nşiră nori
Şi cum îngână sârmele - viori,
Să nu accepti surcica'n ochi străin,
Când bârna ta astupă cer străin.

Să ascultăm, că totu-i trecător,
Şi frumuseţea-i lucru'mbătător,
Dat de natură poţi să-l pirzi uşor,
Într'un moment infim, distrugător.

Să poţi ierta, de ţi-au făcut păcat
Un fost coleg, bătrân, ori răposat,
Cu toţi greşim, fiind toţii muritori:
Vecini, nepoţi, soţii, părinţi, feciori.

CĂLĂUZĂ

De astăzi eşti un om inert
În lumea omenească,
Nu te aprinde, mai încet,
Să nu arzi dintr'o dată.
Nu fii prea harnic - oboseşti
Devii un oropsit,
Şi nici prea dulce, te topeşti
Devreme, negreşit.
În zori de te porneşti la drum
Departe vei ajunge,
Dar zilnic - te prefaci în scrum
Şi binele-ţi te'mpunge.
Ca tine-s mulţi, fără regret
Trăindu-şi viaţa'n tihnă,
De pot amu' - facea-voi banchet,
Iar mâine... să mai vină.

De nu eşti astăzi om inert
În lumea creatoare:
Arde în flăcări, pe-un deşert,
Să-l împli de crezare.
Şi de eşti harnic, te-i grăbi
Să faci mai mult pe lume,
Iar, de eşti dulce,-i îndulci
În juru-ţi o mulţime.
De trebuie să faci ceva,
Să nu laşi pentru mâine
Căci mâine rău vei regreta
De baltă va rămâne.
Să'ncerci prăpastia s'o sari -
Curaj în călăuze,
Ca tine-s oamenii mai tari
De schimbă vieţi ursuze.
De viaţa ţi-o trăieşti cu rost
Progresul vei susţine,
Credinţă are şi un prost
În laura de mâine!

GHILIOTINA (fabulă)

Animalele pădurii
Au făcut un depozít,
Dau surplusuri de-ale gurii
Din venituri reuşit.

Şefă'n magazie puse
Pe-o găină, potrivit.
Să distribuie colete
Cu produse, socotit.

Vine ursul după miere,
Cere şuncă lupul des,
Porcul ia porumb şi pere,
Leul - carne din ales.

S'au făcut mese, ospeţe
Din depozit cu'mprumut,
Pân' la leafă să-i aştepte
Hotărî şeful adjunct.

Numai oaia revizoară
Din depozit n'a luat,
Mânca fân de pe toloacă
Căci n'a fost depozitat.

Înainte de salariu
Ea soseşte cu'n control
Şi constată cu mirare
Neajuns, depozit gol.

Vinovată e găina
De risipă'n depozit,
Acuzată fie-i mâna,
În curând de pedepsit.

Pentru capul de găină
Ghiliotină-au rdicat,
Binele, oricât l-ai face,
Ţi se'ntoarce'n rău pătrat!

MIROS DE SALCÂM

Adaoge lumină'n miezul zilei
Când sufletul ţi-i negru, pustiit.
Precis găsi-vei din impas ieşire
De ai alături un prieten potrivit.
Să poţi de umăr susţine, când te roagă,
În deznădejde un cărunt căzut.
Cuvântul lecuieşte în grea boală
Ori îl omoară şi pe-un încrezut.
Să vază orbul vise fericite,
S'audă surdul cântece în gând,
Să poată mutul îngâna cuvinte,
Să aibă-un schilod mers nestângenit.

CAMELEONUL

În gazon odată-un şarpe
Pe-un cameleon îl paşte:
- Nu te recunosc, măi frate,
Ce-ţi schimbi straiul zi şi noapte?
Ai fost galben, şi-apoi verde,
De eşti brun - ochiul te pierde,
Te tot ţii fugar pe lume
Şi te temi de orice nume.
Eşti mai nestabil ca umbra
Care-şi schimbă forma sumbră
Precum bate vântu'n vară
De cu zori şi până'n seară.
- Tu eşti liber în mişcare,
Că'n venin ţi-i apărarea.
Eu în orice'mprejurare
Am scăparea prin culoare.
Un arici cu ghimpul mare
Cară şarpele'n spinare,
Pe cameleon nu-l vede
Căci culoarea-i stă de veghe.
Cel ce iesă la paradă
Cu dreptatea ca pe stradă
Cade jos dar se ridică -
Îi ca făţarnicu'ntr'o clipă.

CALUL ŞI MAŞINA

- Tot ai vrut să mă jigneşti
Şi fumegi negru'n nară,
D'ai ajuns să te opreşti
Să-ţi dau cu copita'n fară.
Des stai locului î drum,
Când se termină benzina,
De motoru-ţi face fum,
Nu-ţi prieşte motorina.
Eu, c'o traistă de ovăs,
Pot ara o zi de vară,
Şi chiar de-s încet la mers
Tot trag carul cu povară.
Şi-am ajuns acum să trag
Înhămat la o maşină.
Fără mine un oraş
Nu-l mai saturi cu smântână.
Ce-i azi bine, mâine-i rău,
Dar se'ntâmplă vice-versa.
Râzând hârbul de-un hârbău:
Calul bun nu-i ca maşina!

VRĂBIOIUL ŞI AVIONUL

După-o trudă răsplătită
Avionu,'nfierbântat,
A fost tras pe-o veche pistă
La odihnă meritat.
În copac, pe o tulpină,
Odihnea un vrăbioi,
Printre pleoape,'n rădăcină,
Vede monstrul alb, greoi.
Zboară pe aripa-i lată
Şi-l întreabă iritat:
- Ce-i bătrâne, te-au dat gata?
Ai rămas de toţi uitat!
Da' eu, uite,-s în putere,
Zbor când vreau şi'ncă-s sultan.
Nu ca tine, rablă-veche,
Mi-s stăpân, mi-s otoman.
Nu departe o pisică
Îl pândea pe voievod,
L-a'nhăţat de o aripă
Şi'n stomac îl pune nod.
- Atamanu-i în putere
De în slujbă-i ridicat,
Eu de zboruri lungi voi piere -
Nu ca vrabia'n stomac.

ORBUL GĂINILOR (bufniţa)

Ciugulind, o zi'nsorită,
În amurg, s'a liniştit.
S'a suit pe-o rădăcină
Şi pe loc a aţipit.

Fiind oarbă, cea găină
Nu vedea pe înserat,
Auzi mişcare lină
Văietând, şi-a întrebat:

- Ce nu dormi ca toată lumea
Obosită'n zi, lucrând?
Eşti o leneşă aicea,
Ziua să trudeşti n'ai când?

Meşteşugul mi-l ştiu bune
Şi planez pe înnoptat.
Tu, cu orbul de găină,
Odihneşti - eu la vânat.

Şi la curtea omenească
Se acuză-un intelect:
Să ia sapa, să prăşească,
Nu ne trebuie-un deştept.

În reproşuri cu afect
Uită roada cu efect,
De la feţe intelecte
Bogăţia-i în prezent.

POŞTĂRIŢA

Printre ramuri luna îmi colindă'n geam,
Semne mute-mi face din copac cu-n ram.
Mă'mpresoară vestea, de la fiica mea,
Mi-o aduse luna prin iubirea sa.

Grije mari, mărunte, poartă'n piept şi ea,
Zbuciumul ursitei, n'are altcuiva,
Şi-l transmite lunii'n noaptea fără somn,
Pentreu mine una, de nu pot să dorm.

Stă de vorbă luna şi cu fiica mea
Ca să-i întărească firea'n starea grea.
Las' să creadă dânsa, vremea va veni
Şi'n nelinişti tulburi, tot s'a limpezi.

Ştiu, măcar o rază din căldura mea
Fiicei-i va transmite când o va vedea.
Mă gândesc, ce formă'n chipul îndrăzneţ
Să transmită doruri celor ce-s răzleţi.

VREAU SĂ CRESC

- Unde fugi, izvorule?
- Să-mi adăp surorile!
- Dar tu, râule de mai?
- Să-mi spăl albia de scai!
- Păsărică, unde zbori?
- S'aduc vara dintre nori!
- Ce tot plângi goluţ butuc?
- Îmi trag mustul pentru strug!

Toţi lucrează, numai eu
Sânt micuţ şi-mi pare rău.
Cred că, de mănânc de-ajuns,
Mă ridic mai iute'n sus!

PIELEA

Leul, apărând cu pradă,
Toţi în jurul lui grămadă
Forfotesc, cerând mâncare,
Trăgând porţia mai mare.
Puişorii, după masă,
Lângă tatăl lor se lasă
Somnul dulce să-i călească,
Repede şoimani să crească.
Dacă prada nu-i urma
La leoaică crunt urla,
Iar bojdeuca naltă, tare,
Îi părea ca o strâmtoare.
Îi cădea pofta de treabă
Puii îşi călca pe labă,
Fugărea în drum leoaica
Că-i amestecă, strigoaica.
Da'ntr-o noapte ea visează
Cum toţi dorm într'o amiază,
Tolăniţi pe pielea lui
Zace coada tatălui.
S'a trezit. Însă aievea
Leul iarăşi scăpăra.
Ea îi dă o labă'n cap,
Leul cade'n cuşcă lat.
Treceţi puilor la tata
Că-i azi blând ca niciodată.
Dacă eşti ursuz, n'ai pace,
Totu'n jurul tău nu-ţi place.
Cauţi pricină de sfadă,
Subalternii calci pe coadă.
Poţi rămâne'ntins - cărare -
Precum leul, din întâmlare!

CLOŞCA

Şede cloşcă o găină
Unde gâsca s'a uat,
Două, patru, şase ouă
Cam puţine-am aşezat.
Cheamă ruda porumbacă
Să se ouă în cuibar.
Peste-o lună se dezbracă
Şi ies pui ca din altar.
Zece pui de găinuşă
Piscuie prin pufuşor,
Şase bubocei la uşă
Bat sub coajă'n ajutor.
Cioc-cioc, cioc,-ascultă locul,
Coaja sparge uşurel.
Iar de-acolo cască ciocul,
Gâtul lung şi subţirel.
Fuge gâsca speriată,
Fug cucoşii din ambar,
Scoate cloşca înfoiată
Puişorii sub grătar.
Şi îi numără întruna:
Şase, zece, toţi tărcaţi!
- Clonc, clonc-clonc,
Veniţi cu muma
Grămăjoară la păsat.

ŞEFUL

Stând la scară cu'n coleg
Şeful mi-a trecut prin spate,
Avea'n mână un colet
Cu mustrări, şi deschise
Uşa din biroul meu.
După două vorbe'n şoapte
Coborî c'o treaptă greu
Sub ferestre'ntunecate.
M-am simţit epuizat
Şi-am plecat curând acasă.
La soţie, degajat,
Am strigat că nu-i pe masă.
Ea spăla căci fiica, ager,
Murdărind rochiţa'n lapte
Sta fixată în ungher
De-o privire ca de şarpe.
Fata roşie de plâns,
Îşi bătea'nciudat păpuşa
Căci cu mâna i-a împis
Peste strâchinuţă uşa.
Vinovată e păpuşa
Ce mâniţa i-a întins,
Şi'ncă spatele şi uşa
Din biroul dulce, lins.

BRÂUL CIOBANULUI

Nouraşul, tuns de ploaie,
Peste soare se'nconvoaie.
Curcubeul colorat
Se înşiră destrămat.

Prin făşiile gălbui
Păsărele-ar scoate pui,
Iar din bandele rămase
La fetiţe fuste groase.

Pentru creastă s'a lăsat
Roşu la cucoş vărgat,
Pentru cer şi râul viu
Brâuşorul albăstriu.

Verde - frunzelor de mai
Ca să crească tot ce vreai,
Iar fundiţa cafenie
'I pentru-o ciocolată mie.

Curcubeu'mparte frate
Pentru toţi culori bogate.
De s'a termina, mai mulgă
Încă-un nour ploaie bună.

Mulge ploaia apăsat
Ca să crească grâu bogat.
Printre spicu'nalt de grâu
Curcubeului gălbâu.

CRUCEA SOARTEI

O stupidă clipă
Mai desparte'n veci
Rudele iubite,
Sufletele reci.
Decedaţii lasă
Şi dureri şi chin
Celor de-i aşteaptă
Poate de mai vin.
Pe mormânt, la rudă
Suferind din prunci,
Contemplarea crudă
Se răstoarnă'n cruci.
Lunga amintire
Scurtei despărţiri
Lasă retrăire -
Mahnă'n prelungiri.
Viaţa se prelinge
Mai crunt, nostalgiu,
La vii. Sucombaţii
Au sfârşit pustiu!
Dacă după moarte,
Părăsit de toţi,
Nu ia, se prea poate,
Mai nimic să poţi:
Să răbzi nerăbdare
Umilinţa'n sus!
Uită batjocura,
Pân' la soare-apus.
Să-ţi porţi crucea sorţii
Demnitar, cum poţi!
Pân' la poarta nopţii,
Adorat de toţi!

Cuprins:

Cultura Românească în Transnistria (prefaţă): 2

VINULE: 3
SOARELE ŞI COCOSTÂRCUL: 4
PODUL: 5
DESTINUL: 6
PĂRĂSITĂ: 7
REVINO: 8
REMUŞCARE TĂCUTĂ: 9
CĂŢELUŞA: 10
RÂNDUIALA: 11
BLESTEMUL: 12
BATE VÂNTUL: 13
DOR NEMĂRGINIT: 14
DORUL DESPĂRŢIRII: 15
GOSPODINA: 16
SFÂRŞIT DE HIBERNARE: 17
RÂNDUNICA: 18
FULGUL: 19
BĂBUŢA: 20
CUCUL, CUCOŞUL ŞI RÂNDUNICA: 21
RĂSPLATA: 22
BĂTRÂNEŢE: 23
RĂU CU RĂU…: 25
ODĂ MAMEI: 26
TOAMNA: 27
DOUĂ PRIETENE: 29
MAMA MEA: 30
CUCOŞELUL: 31
POVESTEA VULPII: 32
ELEVUL EXEMPLAR: 33
SÂNT AGER: 34
LEUL ŞI CĂŢEAUA: 35
SĂRUTĂ BRAZDA, COPILE!: 36
LA JUBILEUL ŞCOLII - 175 ANI: 37
PLOAIA: 38
ALEGERILE PĂSĂREŞTI: 39
BIRUL - VICIU SOCIAL: 40
ÎMPĂRŢEALA: 41
JOCURI DE CUVINTE: 43
VULTUR ÎN CĂDERE: 44

SCRISOARE FIICEI: 45
SURORILE: 46
CUIUL BUNELULUI: 47
RUDELE: 48
DE TE-AI FACE FENIX, MAMĂ!: 49
SOARELE LENOS: 50
OSPITALITATEA (moartea): 51
SPINII: 52
SOARELE POZNAŞ: 53
FARFURIILE: 54
GÂNDURI: 55
CUSCUTA PARAZITĂ: 56
ROUA ZORILOR: 57
CURCUBEUL TOMNATIC: 58
MIREASA: 59
ANII: 60
INVIDIE: 62
OLIGARHII: 63
DE-ALE DRAGOSTEI: 64
PATROANA: 65
PODUL DORURILOR: 66
MURCA: 67
COPILĂRIA: 68
CASA PĂRINTESCĂ: 69
BARZELE: 70
STÂLPUL CASEI: 71
PRELUNGIRE: 72
ICOANA: 73
MĂRGELE RISIPITE: 74
MĂGARUL ŞI LUNA: 75
PORCUL: 76
CURCUBEUL: 77
BUMERANGUL: 78
LAUDA DEŞARTĂ: 79
SATUL MEU: 80
ROUA DIMINEŢII: 81
CÂRDĂŞIA: 82
LEPRA: 83
UMBRA ŞI IEDUL: 84
TELEFONUL FERMECAT: 85
PISICA: 86
OGLINDA: 87
PLOAIA DE PRIMĂVARĂ: 88
BADE, MĂI! (cântec): 89

LICOAREA: 90
SECETA: 91
ŞACALII: 92
RÂMA: 93
MÂNA: 94
PRELUDIA DE MÂINE: 95
PRIMĂVARA: 96
NUNTA: 97
FLOAREA SOARELUI: 98
PERECHEA: 99
LA PESCUIT: 100
NĂRAVUL: 101
IMN BOBULUI: 102
DOR DE TATĂ (cântec): 103
VINO, TATĂ (cântec): 104
ŞOARECELE ŞI ŞOBOLANUL (fabulă): 105
OAIA ŞI ŞARPELE: 106
IUBIT IERI, MÂINE: 107
DECORATĂ: 108
PLOAIA DE VARĂ: 109
GÂNDACUL (fabulă): 110
PĂHĂREL: 111
GURMANUL: 112
VĂNTUL: 113
BROSCUŢA: 114
VICEVERSA: 115
DAC'AM FI ŞI NOI AŞA: 116
PERMIS PROMIS: 117
TREABA: 118
INCENDIUL: 119
CALUL POPII: 120
SPERANŢA: 121
ŞORICĂ: 122
PROMISIUNEA: 123
ÎNCORNORATUL: 124
HOLTEIUL: 125
O ÎNDOIALĂ: 126
BURETELE: 127
TIMPUL TRECE: 128
PIELEA DE ŞAGRI: 129
CRESC CU ÎMPRUMUT: 129
LUNG E DRUMUL PÂN' LA TINE: 131
PLECAŢI DE LA VATRĂ: 132
MOTĂNICĂ: 133

OMENIA: 134
PORECLA NEAMULUI: 135
MOLIPSIREA: 136
NEPOŢICA PRIMĂVARA: 137
HAOSUL VISELOR: 138
SEMENII: 140
LEGENDA ANULUI: 141
PUTINA RUGINITĂ: 142
ARŞIŢA STEPEI: 143
MODESTIE: 144
ZGURA: 145
DĂNILĂ: 146
CĂLDURA: 147
COMANDANTUL: 148
FARMECUL VĂRATIC: 149
SĂ NE GRĂBIM: 150
CĂLĂUZĂ: 151
GHILIOTINA (fabulă): 152
MIROS DE SALCÂM: 153
CAMELEONUL: 154
CALUL ŞI MAŞINA: 155
VRĂBIOIUL ŞI AVIONUL: 156
ORBUL GĂINILOR (bufniţa): 157
POŞTĂRIŢA: 158
VREAU SĂ CRESC: 159
PIELEA: 160
CLOŞCA: 161
ŞEFUL: 162
BRÂUL CIOBANULUI: 163
CRUCEA SOARTEI: 164